

Contează!

Anul III, Nr. 1 (4)
ianuarie-iunie 2012

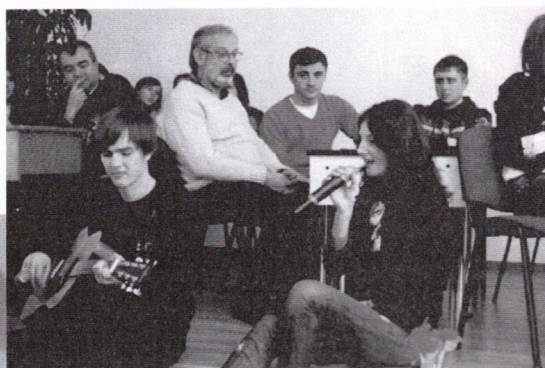
**LICEUL ECONOMIC „VASILE CONTA“
TÂRGU-NEAMȚ**

DRAGOBETE – Proiect educațional școlar local

Ediția a III-a, 24 februarie 2012

Secțiuni concurs:

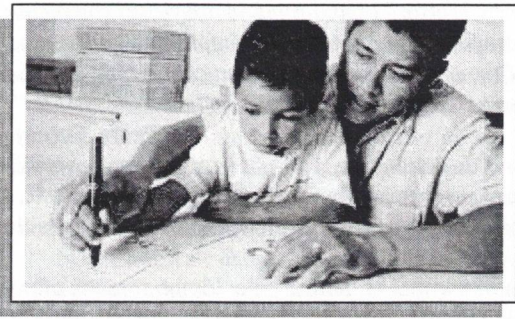
- I. Dragobete – artist (creații hand-made);
- II. Dragobete – perspicace (cinci grupe a câte 3 elevi conduși de un lider, elev de la clasa a XII-a, fiecare grupă fiind coordonată de un cadru didactic. Fiecare grupă are ca sarcină de lucru conturarea unui posibil răspuns pentru una din cele cinci întrebări:
 - Cum recunoaștem iubirea?
 - Iubirea are nume?
 - Cum reprezentăm iubirea?
 - Cum strigăm iubirea?
 - Cum cântăm iubirea?Liderul echipei alături de prof. coordonator va expune liber soluția grupului;
- III. Răvașul lui Dragobete (secțiune-concurs de scrisori în care destinatarul va propune în manieră originală exprimarea iubirii pentru ființa importantă din viața concurentului);
- IV. Dragobete – muzicant (concurs de interpretare vocală. În concurs vor intra doar piesele cu tematică specifică sărbătorii);
- V. Dragobete – poet (concurs de creație poetică. Se punctează doar poeziile, creații proprii ale elevilor participanți care respectă tema concursului: *poezia iubirii*);
- VI. Dragobete – actor (concurs de artă dramatică cu tema **Pretuiește!**)

Coperta I – „Stropi de cerneală...”, profesor Dan Țârdea
Coperta IV – „Dragobete” eleva Florinela Elena Alucai

Educație în afara școlii...

Contează!

Peste tot în lume, oamenii se plâng de calitatea și costul educației, de faptul că școala nu ține pasul cu timpul. Școlile publice sunt privite cu suspiciune, din cauza dezinteresului manifestat de profesorii nemotivați, a violenței sau narcoticelor care par să transforme unitățile școlare în cele mai bune surse de câștig. Școlile private sunt, evident, o alternativă – mediul educațional este nontoxic, de bună calitate și competitiv, dar și taxele sunt pe măsură. Nici așa, ele nu reușesc, în anumite cazuri, să mulțumească pe toată lumea. Copiii sunt însă mult mai importanți decât sistemele educaționale, și asta au înțeles-o de-a lungul timpului autoritățile, care au apelat la tot felul de reforme menite să găsească soluții salvatoare pentru toți cei implicați. Ce ziceți de educația liberă, la domiciliu? Așa-numitul „homeschooling“ este una dintre cele mai interesante forme de învățământ, care s-a dezvoltat atât de bine în Statele Unite (unde a și fost implementată pentru prima dată, în secolul XIX), încât acum ea este recunoscută legal în toate statele americane. Statisticile de anul trecut indică faptul că numărul elevilor educați la domiciliu a ajuns la aproximativ două milioane în Statele Unite și crește de la un an la altul.

Cine câștigă de pe urma acestui sistem educațional? În primul rând copiii – spun părinții – care preferă această formă de educație liberă, nemulțumiți fiind de rezultatele nesatisfăcătoare obținute de școlile din sistemul public. În loc să învețe 6-7 ore pe zi, programul acestor copii este mult mai lejer (pentru că este mult mai ușor să lucrezi cu un singur copil decât cu 24) și mult mai atractiv, teoria fiind înlocuită cu practica ori de câte ori acest lucru este posibil – și vorbim aici de biologie, istorie sau geografie, materii care pot fi învățate mult mai ușor în muzee sau în mijlocul naturii. În fond, educația nu se rezumă la ceea ce înveți între cei patru pereți de clasă; educație se face și acasă, în parc, din reviste, cărți sau computer. În al doilea rând, câștigă părinții, care urmăresc îndeaproape evoluția educației copiilor lor (oferită în unele cazuri chiar de ei sau de tutorii aleși de ei). Părinții au cel mai important rol în acest sistem educațional, ei fiind supuși – ca și elevii – unor controale periodice din partea autorităților, în urma cărora se întocmesc rapoarte cu privire la stilul de predare și modul de interacțiune dintre părinți și autorități, cu care trebuie să păstreze o legătură permanentă. Dacă ceva li se pare în neregulă, autoritățile au dreptul să intervină. În al treilea rând, și statul are de câștigat de pe urma acestui sistem: deși preferă să-și educe copiii acasă, părinții acestora plătesc taxe la stat, banii fiind alocați apoi sistemului public de învățământ.

La începuturile homeschoolingului, se vorbea foarte mult de o așa-zisă izolare a copiilor care învățau acasă, pe motiv că aceștia nu socializau, ci își petreceau foarte mult timp în camera de studiu sau în bibliotecă. „Acum este foarte rar ca un elev care învață în acest sistem să nu părăsească deloc domiciliul. Din contră, ei interacționează și participă la dezbateri foarte mult“, explică Lawrence W. Reed, **președintele Fundației pentru Educație Economică (FEE)**.

Nimeni nu spune că e ușor să adopți un astfel de sistem. Principalul obstacol îl reprezintă mentalitățile; americanilor le-au trebuit zeci de ani să îl accepte – mulți erau reticenți și spuneau că sistemul nu va avea niciodată șanse de reușită. Germanii sunt încă foarte îndârjiți în refuzul lor de a accepta învățământul la domiciliu; atât de îndârjiți, încât o familie de germani a preferat în urmă cu trei ani să ceară azil politic pe acest motiv în Statele Unite (după ce statul german i-a amendat cu 12.000 de euro, potrivit „The Economist“, iar poliția le-a escortat copiii cu forța într-o școală publică). Guvernul german îi tratează pe homeschooleri ca pe niște criminali de rând. Britanicii au cochetat cu ideea vreo două decenii până să înțeleagă că părinții și nu statul sunt cei mai în măsură să aleagă cea mai bună formă de învățământ pentru copiii lor. În fond, câți dintre copiii noștri cred că statul îi îngrijește mai mult decât o fac ei înșiși? Studiile confirmă și ele același lucru: în Statele Unite, cei aproximativ două milioane de copii educați prin această formă de învățământ obțin rezultate cu până la 39% mai mari decât copiii școlarizați în sistemul public, iar 71% dintre ei reușesc să intre la facultate (față de 69% dintre absolvenții școlilor publice).

*A consemnat Ovidiu Movilă, clasa a XII-a,
adaptare după articolul „Leadership“ - Money Express - 4 octombrie 2011*

Contează!

Pledoarie pentru limba și literatura română

Motto: „Limba română are virtuți complete,
adică poate fi vehicul a tot ce se întâmplă spiritual în om.
E foarte greu de mânuit. Prin ea poți deveni vultur sau cântăreț de strană.
Limba română are toate premisele valorice pentru a deveni o limbă universală.“

(Petre Țuțea)

Trăiți! Simțiți! Gândiți! Credeți în limba noastră românească, izvorul de cunoaștere și adevăr pentru toate generațiile, sursa de inspirație pentru numeroșii poeți ai neamului nostru. De ce să nu formăm un univers, să spunem o poveste, să conturăm un început sau chiar să sfârșim creația într-o nuanță românească, într-o limbă în care toți vom crede și care va dăinui mereu?

Limba este primul semn de identitate al unui popor și instrumentul esențial al culturii sale. Limba română oferă o imagine de ansamblu asupra poporului nostru, transmite informații prețioase despre istorie, despre gândirea populară, religie și reflectă originile românilor, prin singurul element martor rămas al evoluției noastre, care se exteriorizează etimologic și spiritual prin cuvinte.

Limba română este strâns legată de apariția poporului român, în urma sintezei dintre daci și romani. Populația cuceritoare a introdus limba latină ca limbă oficială, dar caracterul dac a continuat să se perpetueze în rândul populației. În urma contactelor cu populațiile migratoare, limba a fost influențată la nivel fonetic și lexical, fără a fi modificat însă caracterul latin. Astfel că, după opt decenii de transformări continue, limba română a ajuns într-o formă elaborată și continuă să fie în permanentă transformare din cauza influențelor occidentale. Haideți să o păstrăm intactă, ferită de orice intervenții ale străinilor, pentru că ea ne definește ca popor, ca unitate! Limba română este ca mierea ce se prelinge pe inimile însetate de frumos ale românilor și, cum afirma Victor Duță: „Limba română este cheia fermecată cu care descui țara și cunoști poporul”.

Limba română... limba ce ne curge prin vene de la naștere și dincolo de moarte, limba marilor artiști - a lui Eminescu, Caragiale, Sadoveanu, oameni care și-au făcut lizibile sentimentele prin aceasta -, limba pentru care strămoșii noștri au luptat cu neînfricare și care este însemnată de sângele acestora, limba prin care pătrundem în universul infinit al cunoștințelor și al rațiunii... sau, mai simplu, stâlpul de rezistență al macrostructurii trecutului, prezentului și viitorului oricărui român.

Dar pledoaria noastră nu ar fi completă dacă nu am prezenta și aspectele negative ale limbii române, care încep să fie din ce în ce mai populare în media și în rândul populației tinere, așa că ne vom pune aceeași întrebare ca și marele critic literar Eugen Simion: „Vor intra definitiv în limba română literară „a accesa“, „acquis“, „broker“, „dealer“, „hacker“, „item“, „jacuzzi“, „trend“?... Nu știm încă dacă este sau nu bine să le introducem într-un dicționar care dă norme de vorbire și scriere corectă...”

Vom lăsa ca această cultură și istorie a neamului și toate valorile românești să fie urâte și traumatizate de vorbitori fără carte și bun-simț? Aici ar trebui să intervină spiritul conservator și protector de cultivare și perpetuare a limbii române, care actualmente pierde teren în favoarea evidenței create de cuvintele cu rezonanță străină și credem că acest lucru este posibil prin asumarea responsabilității de introducere a unei limbi vorbite corect.

Probabil că numeroși fii ai dulcii noastre patrii, fie ei abia îmbarcați în trenul vieții sau poate chiar persoane ce au parcurs deja o distanță considerabilă cu acesta, se întreabă de ce este atât de importantă cunoașterea limbii române pentru a răzbi în orice împrejurare, prin cunoașterea limbii române înțelegându-se studiarea și aprofundarea noțiunilor ce țin de finețea și acuratețea limbajului pe băncile școlii, însă și îmbogățirea cunoștințelor, culturii sau, mai bine zis, a tot ceea ce ține de calitatea noastră de oameni, pe tot parcursul vieții.

Din propria-ne experiență, putem afirma cu încredere că limba română este prima treaptă ce trebuie să o pășească fiecare dintre noi pentru a ajunge la împlinirea profesională... Totuși, odată ce am pus piciorul pe aceasta, nu înseamnă că orice contact viitor va fi cu desăvârșire estompat... ci, dimpotrivă, odată cu pătrunderea fiecăruia dintre noi pe scara ce leagă prezentul nesigur de un viitor luminat, se dezvăluie progresiv, din negura destinului, și celelalte trepte ce trebuie să le urcăm - ale celorlalte discipline școlare, ale integrării în societate -, iar la fiecare suită de pași făcuți, limba română ne va ieși din nou în cale, însă, bineînțeles, prezentând un grad diferit de importanță și cerând o pregătire mai amplă. De aceea, singurul sfat pe care l-am putea da în această privință - destinat exclusiv elevilor nu tocmai atrași în mrejele învățării - este să privim limba noastră natală nu doar din unghiul disciplinei școlare (pentru care suntem obligați și motivați de părinți și note să ne pregătim), ci și dintr-un unghi prin care am putea întrezări beneficiile enorme ce le-ar putea aduce implicarea cu seriozitate în studiul acesteia. Așadar, pentru a nu porni în căutarea timpului pierdut mai târziu, mânați fiind doar de aspirația naivă a regăsirii acestuia, este vital pentru viitorul nostru de oameni educați să ne preocupăm studiarea limbii române din timpul școlii, căci, prin fuga de această răspundere, nu vom avea parte decât de eșecuri.

În strânsă legătură cu limba română este literatura, aceasta conținând totalitatea creațiilor artistice ale neamului românesc, făurite de oameni cu har divin, inspirație și dragoste de frumos, care și-au folosit talentul pentru a-și exprima propriile sentimente într-un limbaj artistic cât mai expresiv, reușind astfel să transforme simple cuvinte fără înțeles în capodopere de artă, ca omagiu adus limbii române. România nu duce lipsă de oameni de valoare, care își folosesc talentul pentru a modela cuvintele pe care le-au trecut prin filtrul sensibilității subiective.

În literatură avem de-a face nu cu simple fenomene fizice, cărora urmează a le găsi cauza, ci cu creații ale spiritului omenesc, ale căror valoare urmează a le-o afirma în raport cu semnificația conținutului și desăvârșirea formei. Operele artistice sunt mari copaci înfiți cu rădăcinile în timp și spațiu, dar cu coama răsfirată spre cer". (*Istoria literaturii române*)

Sentimente inedite, cuvinte cu o savoare aparte alcătuiesc creații ce ne reprezintă ca popor, toate acestea grăite sau scrise în limba ce ne unește fără alte constrângeri, conducându-ne în sânul iubirii și dăruirii.

Notele muzicale dansează pe versurile lui Eminescu, ce ne poartă într-o altă sferă, a sensibilității, împletite, de asemenea, cu versurile înflorite din sentimentele arzătoare ale existenței umane. Ne putem mândri astfel comorile literaturii românești, ce păstrează și astăzi aur ascuns. Un exemplu al unui mare iubitor de versuri, ce a transpus în cuvinte care dansează și tresar de emoție, este și va rămâne Eminescu. **Și pentru a întregi ideea reușitei literaturii române la începuturile ei, amintim și pe I.L. Caragiale, de la nașterea căruia s-au împlinit 160 de ani.**

Vedem astfel că tezaurul românesc este bogat în arta sensibilă a scriitorilor, prezentă în viața noastră sub diferite aspecte, unde avem a ne întâlni cu diferite creații ale națiunii, totul transformându-se în unitate și unicitate când sufletul românesc lucrează.

Limba română ne introduce și în alte domenii, unde descoperim că limba este ca termenul unei operații matematice fără de care ecuația nu ar avea sens sau ne putem asemăna limba cu sângele ce curge prin vene și ne oxigenează întregul corp sau, după cum afirmă R. W. Emerson, „limba este arhiva istoriei... Limba este poezia – fosilă“. Putem compara sau personifica limba română cu orice termen abstract, dar nu putem da o definiție exactă a ceea ce înseamnă pentru noi, românii, limba noastră nativă, căci ea este sufletul pe care se proiectează cultura, civilizația, istoria ce într-adevăr ne definește ca oameni.

Limba română - acuratețea și corectitudinea limbajului, mai exact - constituie temelia construcției educației fiecărui român. Pe parcursul vieții, majoritatea încearcă să adune materialele de construcție și specialiști, în scopul realizării unei structuri complexe. Aceste elemente enumerate mai sus nu sunt altceva decât însumarea tuturor cunoștințelor ce ni le însușim prin școală și în exteriorul ei, fiind constant coordonate și prelucrate de către profesori, familie. Astfel, cu fiecare moment ce se derulează, educația, acea structură complicată, se metamorfozează, căpătând o formă... Ei bine, aici este punctul în care rostul limbii române atinge apogeul, căci, în funcție de siguranța, de materialul de bună sau proastă calitate din care este plăsmuită temelia educației, întreaga construcție a acesteia se va asemăna. Iar piesa de protecție a acestei ingenioase macrostructuri, în mod bizar, este literatura, acoperișul. (Ca o mică paranteză, literatura este suflul atât uman, cât și divin, ce ne trezește în interiorul fiecăruia dintre noi emoții și sentimente dintre cele mai nobile, și ne desăvârșește totodată ca ființe umane complexe). Astfel, dacă nu ne vom îngriji constant de starea temeliei pe care o „turnăm“, cărămizile ce le vom adăuga treptat nu vor avea o bază solidă, iar tot efortul nostru se va destrăma. Însă ar putea exista, de asemenea, situația în care construcția să fie armonioasă, cu rezistența temeliei direct proporțională cu a restului structurii, însă, din cauza materialelor de o calitate inferioară, să nu aibă stabilitate și să apară riscul ca în orice clipă încercările destinului să o doboare.

În orice caz, fiecare vorbitor de limbă română ar trebui să privească educația prin prisma simplă a acestei căsuțe și să aibă în vedere următoarele aspecte: educația nu poate exista în lipsa cunoașterii limbii române, iar dacă vom reuși să ne asigurăm o construcție solidă până la nivelul acoperișului, trebuie să lucrăm cu migală și răbdare pentru a crea un acoperiș demn de aceasta – dacă acoperișul va fi realizat precar sau chiar deloc, munca depusă până la acesta ar putea fi dramatic și irevocabil distrusă, din cauza lipsei protecției. Literatura română face parte din viața noastră, prin pildele de viață ce le dezvăluie, citatele memorabile, modelele demne de urmat sau doar ca o detașare de cruda realitate în care trăim.

Limba română... literatura română... Începutul... prezentul... trecutul... viitorul... și sfârșitul oricărui fiu al patriei...

În încheiere, putem concluziona întreaga pledoarie cu un îndemn pentru redescoperirea și perpetuarea limbii românești, alături de literatura care o încununează cu cele mai de seamă valori. Noi putem să scriem istorie. Putem să ducem mai departe graiul românesc. Suntem capabili să ne formăm valori naționale care să ne reprezinte simțirile. Avem în mâini puterea de a ne schimba țara. Numai noi putem să spunem NU distrugerii naționale.

De la agonie la extaz, de la suspans la relaxare, între aceste extreme ne poate purta limba noastră. Putem să ne exprimăm liber prin cuvinte, putem să gândim în silabe, putem să simțim prin fraze. Asemenea unui „vehicul care duce gândul meu în urechea, inima și gândul celui alt“ (Victor Eftimiu), limba ne poartă spre lumi necunoscute, spre orizonturi nedescoperite. Pe aripile limbii putem visa, putem crea, putem să ne construim un viitor.

Băltătescu Ștefana, clasa a VIII-a B, **Bonteanu Andreea**, clasa a VIII-a B,
Chirilă Emanuela, clasa a VIII-a B, **Lipan Ioana**, clasa a VIII-a B,
Niță Bianca, clasa a VIII-a A, **Panaite Adela**, clasa a VIII-a B,
Trofin Ioana, clasa a VIII-a A, **Zăhăleanu Daria**, clasa a VIII-a A

Contează!

Dragi copii, stimați colegi,

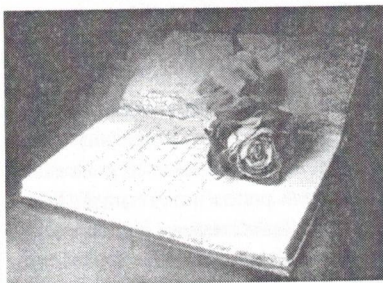
Voi încerca să dau câteva definiții metaforice disciplinei „Limba și literatura română“:

- „Înălțimea culturii naționale și diagonala care intersectează trăirile“;
- „Harta gândirii și a libertății de exprimare“;
- „Balanța vorbelor rostite cu tâlc“;
- „Nucleul valorilor universale“;
- „Creierul omului, ce nu cunoaște bariere de exprimare“;
- „Arhiva tuturor transformărilor“.

Iubiți limba și literatura română așa cum vă iubiți pe voi înșivă!
Numai datorită ei putem descifra tainele celorlalte discipline!

Prof. Daniela Cristea

Oare contează?! Desigur... contează!

Mă simt onorat că am putut face parte din echipa redacțională a acestei tinere reviste, ca reprezentant al elevilor. Pe parcursul întregii activități am fost înconjurat de oameni deosebiți care m-au ajutat pentru a realiza acest forum al elevilor, cum îmi place mie să-l denumesc, chiar o punte de lansare pentru micii noștri artiști, care vor să-și facă publice creațiile.

Datorită implicării mele pe care am avut-o în realizarea acestui proiect, am reușit să mă descopăr pe mine însumi, să intru în contact cu nenumărate persoane, care prin activitatea desfășurată de-a lungul carierei lor merită un respect deosebit. Sfaturile, reacțiile și criticile pe care le-au adresat mi-au fost de mare ajutor și mă vor ajuta pe drumul pe care voi apuca în viață. Am avut de asemenea plăcerea și onoarea ca aceste

persoane importante în mediul educațional, universitar și preuniversitar să publice în tânăra noastră revistă.

Scopul pentru care am editat această revistă a fost să scoatem la suprafață copiii talentați ai liceului nostru, pentru a face cunoscute activitățile pe care le desfășurăm în școală, pentru a demonstra tuturor că elevul se află pe primul loc în tot ceea ce întreprindem și că toți formăm o mare familie.

Ceea ce ne-a determinat pe noi să continuăm în editarea acestor numere a fost dorința dumneavoastră și atitudinea pe care ați arătat-o față de activitatea depusă de noi. Au fost și momente dificile, ca în orice îndeletnicire, dar am reușit să ne ridicăm și să oferim cititorilor noștri tot ce este mai bun.

Vreau să le mulțumesc profesorilor Liceului Economic „Vasile Conta“ care au avut plăcerea să împărtășească cu noi, elevii, experiențele, împlinirile profesionale și ceea ce înseamnă să fii profesor; a acelor profesori care și-au îndrumat elevii pentru a-și expune gândurile lor și de a le împărtăși cu cititorii noștri. Bineînțeles le mulțumesc și tinerilor noștri artiști care au avut curajul să publice în tânăra noastră revistă și vreau să le spun că fără ei munca noastră nu ar fi fost posibilă.

Munca depusă de echipa noastră redacțională nu a rămas nerăsplătită, aceasta fiind încununată cu locul I obținut la Concursul județean de reviste, desfășurat la Piatra-Neamț. Am fost chiar solicitați să trimitem câte un exemplar din fiecare număr pe care-l edităm Bibliotecii Județene „G.T.Kirileanu“ din Piatra-Neamț, pentru a face cunoscute activitățile școlare și extrașcolare desfășurate în liceul nostru și nu numai.

Doresc pe viitor o colaborare cât mai bună și eficientă între membrii echipei redacționale și la cât mai multe apariții.

O spun cu regret în suflet că îmi este greu să mă despart de tot ceea ce a însemnat acest proiect pentru mine, de ceea ce a însemnat această școală, pe care am considerat-o a doua casă, un loc în care m-am format ca om, un loc în care m-am dezvoltat, un loc plin de amintiri...

Ovidiu Movilă, clasa a XII-a

Știați că...

...orașele Guimares, Portugalgia și Maribor, Slovacia sunt capitalele culturale din 2012? Titlul de capitală europeană a culturii este conferit de Parlamentul European unui oraș sau mai multora pentru un an. Programul se derulează din 1985. Începând din 2007, programul a cuplat câte un oraș din țările Europei occidentale cu altul din țările central și est-europene. În anul 2007, capitala europeană a culturii a fost timp de un orașul Sibiu, împreună cu orașul Luxemburg.

Întâlnire cu un scriitor... prea tânăr și totuși prea profund

Am citit pe nerăsuflăte cartea Cătălinei Dănilă, o elevă de clasa a XII-a, de la Colegiul Tehnic „Ion Creangă”. Ulterior, alături de colegii de clasă, am insistat pe lângă domnișoara profesoară Adriana Timofte să ne ofere posibilitatea unei întâlniri cu autoarea cărții „Lacrima sufletului”.

Întâlnirea cu tânăra scriitoare nu s-a lăsat prea mult așteptată. Domnișoara profesoară și Cătălina au pășit pragul clasei noastre...

Puțini dintre noi o cunoșteam, unii doar din vedere, alții și-au amintit-o de la o vizită făcută la liceul nostru, cu ceva timp în urmă.

Logic, prima întrebare adresată a fost: „Ce te-a determinat să scrii această carte?”

Cu multă modestie, autoarea ne-a prezentat pașii care au condus-o la realizarea acestei cărți. Fiind un roman realist, aceasta s-a inspirat foarte mult din realitate, personajele fiind chiar colegii din școala ei, contextul acțiunii fiind ușor modificat. O parte dintre personajele cărții sunt foarte evidente, colegii autoarei regăsindu-se în paginile lucrării.

Am întrebat-o dacă vor mai urma și alte cărți.

Am aflat că autoarea lucrează deja la două noi cărți: „Mireasma iasomiei” și „Bolnav de toate”.

Curiozitatea noastră a fost să aflăm cine a îndrumat-o să scrie. Ea ne-a spus că duhovnicul ei este cel care o sfătuiește în orice problemă de viață, supărarea sau bucuria personală fiindu-i împărtășită cu multă smerenie.

Poate cea mai sintetică prezentare a acestei lucrări este enunțată, pe coperta cărții, de cunoscutul editor Danion Vasile: „Cartea de față este o scrisoare aruncată de pe un vapor care pare să se scufunde. Scrisoarea este pusă într-o sticlă și aruncată în apă. E o dovadă că generația tânără, căreia i se fac atâtea observații – mare parte dintre ele justificate –, are și plusuri. Corabia generației tinere încă nu s-a scufundat”.

Și așa completa eu: „Nu se va scufunda niciodată!”

Răzvan Iațesen, clasa a X-a A

ARTA POPULARĂ

Oameni de suflet și cu suflet, aleși de Dumnezeu, pe care el îi trimite în lume, pe pământ, pentru a orându-i, a duce și a păstra portul și tradițiile acestui neam sunt ca picăturile de ploaie în Univers.

Zămislit parcă în viața de la țară, țăranul scormonește mereu pământul pentru a trăi și pentru a-i descoperi obiceiurile și datinile. De când lumea și pământul, sărbătorile de altădată au fost ale înaintașilor, dar timpul sacru ne îndeamnă și ne obligă să le recuperăm și avem datoria de a le preda altora. Viața la țară, cu povești și basme, cu vorbe din bătrâni, cu personaje hazlii și cu lada de zestre plină, dă contur satului. Hrănit cu spiritul de rugăciune, țăranul zugrăvește comunitatea în care trăiește. Oricât ar fi de amărât și de necăjit, el știe să răzbată și mereu cu fruntea sus se agață de scara vieții până la îngeri și mai sus. Această legătură divină dintre viață și moarte, dintre iarnă și vară, dintre întuneric și lumină se aseamănă cu două animale: calul și lupul. Calul este asociat cu vara, lumina și căldura, ființa adâncurilor, a văzduhului și a apelor, iar lupul este legat de iarnă, întuneric și frig.

Dragobetele era soțul nurorii Babei-Dochia. El ar fi vrut să o protejeze pe noră de soacră, dar nu a fost chip. A urcat în munte cu mama sa, dar a înghețat primul, apoi oile și la urmă baba. Se spune că dragobetele aduce anotimpul cel cald. Baba rea și urâtă, cu cele nouă cojoace, urcă în munte torcând și aruncând câte un cojoc, dar deodată a găsit o para. A găurit-o, a legat-o cu un fir de lână de pe fus și a pus-o la gât. De atunci se poartă mărțișor. Acesta era confecționat din două fire de lână, negru și alb, albastru și alb, verde și alb sau roșu și alb. Culoarele mărțișorului definesc cele două anotimpuri, iarna și vara, adică frigul și căldura, întunericul și lumina. Albul este culoarea de trecere, adică moartea și renașterea, puritatea, iar negrul creația, adică culoarea pământului roditor și a norilor aducători de ploaie. Albastrul este culoarea cerului și a apei; verdele, culoarea renașterii, a primăverii, iar roșul culoarea focului creator și a sângelui, născându-se din negru, din pământ. Culoarea roșie este culoarea frumuseții, a dragostei și a oricărui început. Așadar, să păstrăm și să purtăm mărțișorul cu sfințenie, întrucât: „Ce-i nou rar e adevărat! Ce-i adevărat rar e nou!”

Fiind înzestrată cu talentul de a condeia pe lemn și pânză, nădăjduiesc că acesta este începutul și voi păstra și transmite mici firimituri cu viața și obiceiurile de la țară, reprezentând pictura naivă.

Florinela-Elena Alucăi, clasa a IX-a B

Contează!

Iubire... pentru mama

2012 este al treilea an consecutiv când la LEVC, pe 24 februarie, se serbează Dragobetele, sărbătoarea iubirii la români. An de an, sub aura unui proiect educațional școlar, elevii liceului au transmis sentimentele lor de iubire celor pe care ei îi consideră sufletul pereche. Noutatea activității a constat în modalitatea lor de exprimare, care a depășit cu mult așteptările organizatorilor. Manifestările artistice ale elevilor au extrapolat sfera unei activități didactice clasice, ele înscriindu-se cu succes în tiparele artei moderne. Astfel, muzica, pictura, sculptura, oratoria, cinematografia și nu în ultimul rând memorialistica, adică domeniile culturale preferate de elevi, au cunoscut o realizare deplină și plină de succes. Încă de la prima ediție, adică febr. 2010, atunci când prioritatea proiectului a fost realizarea unui spațiu adecvat unei astfel de manifestări, Sala de festivități a liceului de atunci s-a transformat, grație inventivității elevilor, într-un loc magnific, frumusețea decorului îmbiind la toate tipurile de manifestare a iubirii: declarații de dragoste, cântece, versuri, sunetul instrumentelor muzicale, răvașele de dragoste, flori, lumânări și multă ciocolată. Cupidon și săgeata lui celebră au surprins și au fost surprinși de multitudinea și diversitatea trăirilor elevilor, el răsplătind sentimentele ingenue ale tinerilor printr-o serată dansantă.

În anul următor, 2011, prioritatea manifestării a fost realizarea celor două simboluri ale iubirii, inima și floarea, cele două producții ale elevilor liceeni impresionând prin dimensiune, cromatică și efortul comun depus la fabricarea lor. Astfel, cele câteva topuri de hârtie, kilogramele de adeziv, zeci de foarfece și zilele nenumărate nu au contat pentru elevii noștri atunci când s-au unit în numele artei și al sentimentelor. Tot în această ediție, fiecare clasă a organizat un scurt program artistic, o recunoaștere a talentului creator ce-l întâlnești cu ușurință la fiecare pas, la fiecare clasă. Activitatea în sine nu a făcut decât să (re)descopere sau să fie o altă punte de lansare pentru elevii deja recunoscuți artistic.

De data aceasta repertoriul muzical a fost completat cu cel dramatic, talentul actoricesc al elevilor impresionând auditoriul. Elevii ne-au arătat că dragostea nu stă sub semnul inimioarelor de pluș, al dulcemișurilor comerciale sau al altor produse de import și ne-au demonstrat că dragostea trăiește în tot ceea ce faci cu dăruire, pasiune, sentiment: în folclor, în dans, în povești de iubire celebre, în teatru, într-un ceai dăruit din inimă, într-un răvaș ambalat original etc. A fost o lecție de viață, deoarece inventivitatea și originalitatea liceenilor au surprins până și pe cei mai experimentați dintre adulți. Ceea ce înseamnă că iubirea nu are vârstă, timp și loc. Ea e în noi, trebuie doar s-o găsim, s-o hrănim și ea va crește pe măsura eforturilor noastre. O lecție a celor tineri pentru orice suflet tânăr.

Anul acesta liceenii vor răspunde altei provocări artistice: *iubirea pentru mama*. De fapt, e o încercare de exteriorizare a sentimentelor de dragoste părintească. Și pentru că în societatea modernă sincopele de comunicare între generații sunt din ce în ce mai evidente, activitatea din acest an e așteptată de toți cu viu interes. În ciuda atitudinii reformatoare a tinerilor, sunt convinsă că aceștia ne vor demonstra că și în edițiile precedente ale proiectului nostru puterea lor de înțelegere, toleranță, îngăduință, sentimentele lor profunde și statornice, mai ales când ne referim la cei pe care ei îi consideră părinți. Va fi o surpriză (sau nu) să vedem cine sunt părinții acestor tineri atât de încercați de problemele sociale și nu în ultimul rând de problemele familiale? Răspunsul îl vom afla participând la cea de-a treia ediție a proiectului nostru, vineri, 24 februarie 2012, în sala festivă (et. II) a Liceului Economic „V. Conta”. Despre programul artistic și reușita activității, vom discuta în numărul viitor al revistei noastre.

A consemnat pentru orice tânăr *prof. Karina Cojocariu*

Ziua Femeii

La multi ani!

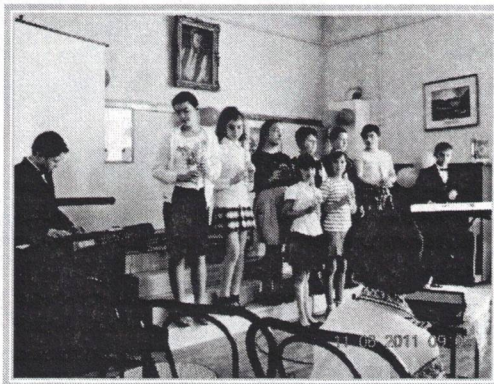

8 Martie

Cu câteva zile înainte de 8 martie 1908, în New York, angajatele dintr-o fabrică de textile au făcut grevă pentru a protesta față de condițiile grele în care erau constrânse să lucreze: salarii mici și program prelungit de muncă. Printre aceste femei, multe erau emigrante, care munceau cot la cot cu bărbații, pentru a supraviețui. Grevă a durat câteva zile, până când, pe 8 martie, proprietarul fabricii a blocat porțile clădirii, pentru a împiedica muncitoarele să plece. Fabrica a luat foc, și 129 de femei rămase înăuntru au murit, arse de vii.

Nefericita întâmplare a demarat în anii următori o serie de sărbători, având ca scop amintirea acelor evenimente dezastruoase. Prima persoană care a propus să fie comemorată data de 8 martie a fost Rosa Luxemburg, o militantă revoluționară. Din acea dată, Ziua Femeii este celebrată pe 8 Martie, dar în trecut se sărbătorea în ultima duminică a lunii februarie.

Rezultatele noastre... CONTEAZĂ!

Un clinchet subțire de clopoțel se aude pentru ultima dată în acest an școlar la Liceul Economic „Vasile Conta” din Tg.-Neamț. Cu toții ne întoarcem privirile în urmă, la anul școlar care s-a încheiat, și facem un ultim bilanț, înainte de a ne lăsa cuprinși de entuziasmul vacanței care ne așteaptă: diplome pentru merite deosebite, premii numeroase, amintiri, flori, felicitări, zâmbete, experiențe... ce încununează munca și strădania tuturor, dar mai ales a elevilor. Ei sunt oglinda în care ne reflectăm și cu ajutorul căreia ne putem cunoaște și autoperfecționa, pentru a deveni mai buni, mai omenoși și mereu prezenți acolo unde este nevoie.

În liceul nostru sunt 11 clase pentru învățământul primar, în care sunt înscriși 301 elevi. Încă din primele zile ale anului școlar 2010-2011 am pornit pe drumul cunoașterii cu entuziasm, convinși că nimic nu este ușor pe lume, că fiecare lucru își are importanța lui

și contribuie la dezvoltarea optimă a copilului, în plan cognitiv, fizic, social, emoțional și estetic.

Elevii noștri au participat la numeroase concursuri artistico-plastice internaționale, naționale, interjudețene, județene, iar rezultatele obținute sunt deosebite. Iată câteva exemple: „**Toamna văzută de copii**” - concurs național, „**Artă și imaginație**” - concurs național, „**Gândurile anotimpurilor**” - concurs internațional, „**Farmecul sărbătorilor de iarnă**” - concurs interjudețean, „**Pe aripi de primăvară**” - concurs național, „**Culoare și suflet de copil**” - concurs interjudețean, „**E ziua noastră**” - concurs național, „**Artă și imaginație**” - concurs național, „**Bucuria de a fi copil**” - concurs internațional, care au antrenat peste 190 de elevi din clasele I-IV, finalizate cu 65 premii I, 52 premii II, 35 premii III, mențiuni și multe diplome de participare.

Creațiile literare au fost valorificate în cadrul unor concursuri cum ar fi: „**Copilăria, un poem**” - concurs național, „**Copilul în lumea cuvintelor**” - concurs internațional, „**România, o țară de flori**” - concurs național, „**Pe aripi de primăvară**” - concurs național, „**Bucuria de a fi copil**” - concurs internațional. Au fost înscrise 83 de lucrări ale elevilor din clasele II-IV și s-au obținut 15 premii I, 25 premii II, 17 premii III și mențiuni.

Un număr mare de elevi s-au înscris la concursurile naționale și internaționale de cultură generală, organizate în parteneriat cu Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului: „**Olimpicii cunoașterii**” - 180 de elevi, edițiile a V-a și a VI-a, **Media Kinder** - 60 de elevi, „**Cu Europa la joacă**” - religie, 72 de elevi, „**Euroșcolarul**” - 170 de elevi, „**Cangurașul în lumea poveștilor**” - 99 de elevi, concursuri finalizate cu numeroase premii și mențiuni.

Elevii pasionați de matematică s-au înfruntat, participând la concursurile: „**Lumina Math**” - concurs național, pentru clasa a IV-a - s-au înscris 10 elevi, care au obținut: premiul II - un elev, premiul III - 3 elevi, 3 mențiuni; „**Micul matematician**”, concurs național pentru clasele II-IV - au participat 90 de elevi, dintre care 32 de elevi au obținut premiul I, și „**Viitorii matematicieni**”, unde au concurat 8 elevi din clasele III-IV.

Concursul județean al formațiilor și interpreților a adus în fața publicului și formații artistice pregătite de colegii învățători, punându-se în evidență talentele, munca și implicarea elevilor noștri: formația de dans modern „**Smile**” - clasa I, formația de dansuri populare - clasa a IV-a, interpreți de muzică ușoară și recitatori, care ne-au adus alte premii I și II, binemeritate.

Echipa de fotbal a claselor a IV-a, care a participat la ONSS, a obținut locul I pe județ și mențiune la faza pe zonă.

La nivelul liceului s-au derulat proiecte care au solicitat participarea unui număr mare de elevi și cadre didactice, cum ar fi: „**Salvați brăduții de Crăciun**” - proiect județean, la care au participat toate clasele din ciclul primar și care a avut ca scop achiziționarea brăduților de Crăciun în ghivece, pentru întreținere și apoi pentru plantarea lor în luna martie în liziera de la marginea orașului. S-a oferit copiilor posibilitatea de a manifesta o atitudine personală, responsabilă față de mediul în care trăiesc. Proiectul umanitar „**Dăruiește din suflet aproapelui tău**”, derulat în parteneriat cu biserica din satul Șoimărești, a avut ca obiectiv ajutorarea bătrânilor și familiilor nevoiașe cu produse alimentare, în vederea întâmpinării sărbătorilor pascale.

Proiectul umanitar „**Suntem mai buni de sărbători**” a avut ca scop strângerea de fonduri, prin acțiuni culturale și antreprenoriale, pentru persoane aflate în dificultate.

Liceul nostru a inițiat, organizat și găzduit Simpozionul național „**Ars Oeconomica**”, iar la secțiunile „**Ars ludica**”, „**Ars fotografica**” și „**Ars dramatica**” au participat și elevii din învățământul primar, care au obținut numeroase premii, dar mai ales și-au pus în valoare înclinațiile artistice, dominate de o mare încărcătură emoțională. În umbra acestor rezultate se află truditarii dascăli îndrumători ai colectivelor de elevi: Alucăi Raluca, Balaban Maria, Cuiabar Maria, Iliescu Adriana, Irina Lucia, Enache Ioana, Gugiu Elena, Popa Constanța, Pușcașu Elena, Timofte Ana, Toarcăș Teodora.

Sunetul clopoțelului se stinge, liniștea se așterne peste școală, dar nu pentru multă vreme; gândul deja zboară spre viitor: se nasc idei, se fac planuri, se năfiră colaborări, căci... acesta este firescul lucrurilor la „Conta”: munca și rezultatele CONTEAZĂ!

Prof. Constanța Popa

Contează!

Mari artiști

Originară din micuțul oraș Charlemagne, Celine Dion a devenit una dintre cele mai apreciate cântărețe ale tuturor timpurilor.

Ea s-a născut în 1968, fiind cea mai mică dintre cei 14 copii ai cuplului Adhemar și Therese Dion.

În copilărie, Celine a cântat împreună cu rudele ei într-un club micuț, proprietate de familie, lucru care a ajutat-o să se deprindă cu cântatul live. La vârsta de 12 ani, Celine Dion a compus un cântec în franceză și l-a trimis unei case de discuri. Astfel, a reușit să atragă atenția lui Rene Angelil, un respectabil manager.

Celine Dion este la ora actuală unul dintre cele mai mari stururi din istoria muzicii pop, vânzările albumelor sale depășind suma de 100 milioane în lumea întreagă. Angelil a crezut atât de mult în talentul lui Celine, încât și-a ipotecat casa pentru a-i putea finanța albumul de debut - *La Voix du bon Dieu (The Voice of God)*.

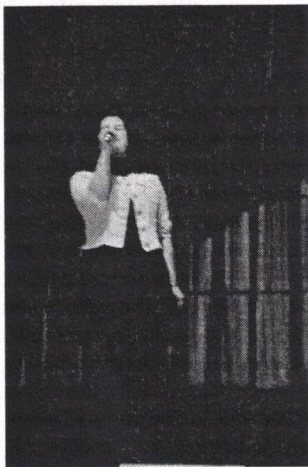
Investiția s-a dovedit a fi una profitabilă. În scurt timp, Dion a devenit foarte populară în Canada, iar în 1983 a devenit prima artistă canadiană care a primit un Disc de Aur în Franța.

Până la 18 ani, Celine a înregistrat 9 albume în limba franceză și a câștigat numeroase premii Felix și Juno. În 1988, a câștigat concursul internațional Eurovision, show-ul ei fiind transmis la televiziuni din Europa, Australia și Japonia.

Pe piața muzicală din Statele Unite a pătruns cu o piesă înregistrată pentru coloana sonoră a producției Disney - „Frumoasa și bestia” (1991). Melodia a câștigat un Grammy și un Oscar și de aici înainte Celine Dion a mers din succes în succes. Albumul „Falling Into You” a fost cel mai bine vândut disc al anului 1996, cumpărându-se în peste 25 de milioane de exemplare în întreaga lume.

Mici artiști

Este Elena-Alexandra Voinea, are 18 ani și este elevă în clasa a XII-a.

Dar să vedem ce spune ea: „Aș putea spune despre această școală că mi-a schimbat un pic cursul vieții... de simplu licean. Vă interesează și CUM ?!

Ei bine, era iarna anului 2002, iar bucuria colindelor cuprinsese toată școala. Totul s-a întâmplat în ora de religie, când părintele Mihai Fuiuogă, preotul și profesorul de religie al Școlii Dumbrava, în care am studiat 8 ani de zile, mi-a remarcat vocea, interpretând un colind. De atunci s-a implicat în viața mea și mi-a deschis un nou drum... cel al muzicii. A devenit un adevărat mentor pentru mine și nu mă lăsa să ratez niciun concurs de muzică adecvat vârstei mele. Așa am ajuns ca în vara anului 2003 să câștig primul premiu I la faza județeană a concursului de muzică al soliștilor, formațiilor, interpreților, secțiunea soliști.

La admiterea mea la liceu, eram convinsă că visul meu de a face carieră în muzică s-a spulberat. Și cum eu cred mereu că Dumnezeu are ceva special pentru mine, în clasa a X-a, alături de doamna profesoară de muzică Eugenia Tiugea, sub bagheta căreia am câștigat numeroase premii, a apărut o nouă profesoară de română. Un profesor care a schimbat atât de multe în această școală și pentru care am o admirație nespusă. Un om cu un suflet ce nu mi-a mai fost dat să văd, care, atunci când mi-a descoperit vocea, nu m-a mai lăsat în pace. Nici nu voiam să fiu lăsată în pace!!!

Toate eforturile artistice și recunoașterea lor prin premiile obișnuite i le datorez doamnei Karina Cojocariu și părintelui Mihai Fuiuogă. Le datorez atât de mult... și le sunt recunoscătoare pentru tot...”

Și pentru vocea ta frumoasă care ne alintă sufletul, și noi îți suntem recunoscători.

Ovidiu Movilă, clasa a XII-a

Știați că...

...în Grecia antică muzica ocupa un loc de seamă în mai toate formele de activitate ale societății? Ea se înscrie printre obiectele de învățământ cu mare pondere în formarea viitorului cetățean. Fără muzică nu se concepea spectacolul din perioada de mare înflorire a tragediei și comediei. Grecii considerau că muzica este o artă imitativă care era în stare să imite caracteristici morale și să le transmită auditorilor.

În statul ideal al lui Platon, muzica îi îndrumă pe tineri spre armonie și frumusețe spirituală. După Aristotel, muzica poate vindeca boli mintale, prin ascultatul unor melodii exaltante care creează o stare de extaz și care la rândul ei provoacă o dezlănțuire spirituală. Aceasta restaurează balansul mintal, dar recunoaște și funcția muzicii ca pur divertisment. Filodemos în schimb considera că muzica nu este altceva decât un lux. La fel ca mâncarea bună sau băutura bună, nu poate decât să creeze o senzație de plăcere.

VIITORUL ELEV ECONOMIST

Mă numesc Marius Naiman și vă scriu din postura de copil al acestui liceu care timp de 12 ani mi-a fost ca o a doua casă – Liceul Economic „Vasile Conta”. Gândul că acești ani frumoși, în care spiritul zburdalnic de licean cu idei neastâmpărate și gata să se dedice cu tot sufletul oricărei activități ce se întrezărește ca o oportunitate de afirmare, se vor termina, îmi provoacă în adâncul inimii mele plânsetul, asemenea unui copil ce și-a pierdut cea mai de preț jucărie. Acum, după toți acești ani, nu îmi rămâne decât să salut generațiile care vor urma și să sărut mâna „mamei” ce mi-a fost alături în tot acest timp – școala.

Considerând ca făcând parte din acele cărămizi clăditoare ale acestui liceu, las moștenire dorințele ca viitorii elevi să aducă faimă, respect, onoare, rezultate extraordinare și mândrie acestui liceu. Îmi imaginez viitorul elev economist ca un elev ce se trezește de dimineață cu zâmbetul pe buze, fericit că e o nouă zi, în care va mai face un pas către cunoaștere. În clase, la prima oră, difuzoarele fac vocea călduroasă a directorului să sune ca un cântec ce își dezmiardă notele care îl compun și îi dau sens existenței.

După acest cântec, elevul va primi de la cel de-al doilea părinte al său, profesorul, hrana ce îi asigură supraviețuirea într-o lume în care informația este lucrul cel mai de preț. Cu sârguință, sub ritmuri melodice ce fac studiul mai plăcut, elevul va avea sarcina ca mai târziu să pună în practică ceea ce el citește în acest moment. Clasa se frământă, concursul se apropie, iar premiile strălucesc sub razele aurii ale soarelui, așteptând ca cineva să le adjucece. Elevul se așază în fața caietului său virtual și rezolvă în câteva minute cerințele. Timpul trece, picăturile de sudoare încep să apară, iar rezultatul întârzie. Va câștiga sau va pierde? Va fi unul din acei cărora premiile se vor topi în mâinile lor fierbinți de bucuria câștigului prin muncă intelectuală? Se pare că: da! Câștigătorii primei etape se vor califica în etapa următoare ce va avea loc peste o oră, între cei mai buni din clasele ce formează „lumea lui Conta”.

Urmează bătălia finală. Cei mai buni se vor duela pentru premiul cel mare. Numai unul dintre aceștia va avea șansa să îl câștige, să îl posede, să fie mândru că este cel mai bun. După o pauză de relaxare, în care finaliștii se desfată, stând la mesele rotunde ale „cavalerilor lui Conta” pline cu de-ale minții, lucruri care îi vor ajuta în lupta cea mare, duelul începe.

Părintele oferă instrucțiunile. Elevii vor trebui să își folosească armele din dotare și cunoștințele dobândite pentru a-și înfrânge colegii, în speranța că premiul va fi al lor. Se dă startul, iar mințile absorbite de importanța și dificultatea duelului transpiră în cele câteva minute ca în cea mai critică partidă de șah. Degetele aleargă și mângâie cu duritate „caietul virtual”, timpul se scurge, ochii lăcrimează, iar în cele din urmă, cel mai bun termină într-un strigăt puternic de scăpare și plăcere: „Premiul este al meu!”

Părintele îi oferă printr-o strângere de mână puternică, fericită, cu împlinire și plină de mândria celui ce oferă acestor cavaleri șansa la viață, șansa la îndeplinirea viselor, premiul binemeritat. Elevul, închinându-se cu respect față de cavalerii învinși, în aplauzele lor pline de admirație, își revendică trofeul pe care îl sărută în semn de înaltă prețuire.

Așa îmi imaginez una din zilele obișnuite pe care viitorul elev economist le va petrece la școală, învățând de la profesori arta de a fi cel mai bun și de a fi el însuși. Educația primită va face în așa fel încât învinșii să fie tratați cu respect, iar învingătorul, poate un fost învins la un moment dat, să fie admirat și prețuit conform meritelor și eforturilor sale. Investiția în acești „cavaleri ai lui Conta” va cuprinde o varietate de modalități atractive, benefice, necesare și folositoare, astfel încât aceștia să fie mândri că fac parte dintre elevii Liceului Economic „Vasile Conta”, dar nu în ultimul rând, fiecare dintre ei să câștige acel premiu despre care vorbeam, un premiu al educației, omeniei, inteligenței, culturii, respectului, puterii, admirației și curajului unui adevărat cavalier.

Vă mulțumesc!

Marius Naiman, clasa a XII-a

Contează!

Cum va arăta lumea în 2050?

O întrebare mă frământă de o perioadă: „Cum va arăta lumea în 2050?”

Specialiștii prezic că populația planetei va ajunge la nouă miliarde până în 2050, iar creșterea va veni, în principal, din statele africane, arabe și din India.

Criza economică prin care trecem la nivel global a exacerbât și discuțiile despre suprapopularea planetei, mai ales în momentul în care populația a atins cifra de șapte miliarde, în octombrie 2011. Totuși, pentru a înțelege mai bine ce înseamnă explozia demografică din ultimii 50 de ani pentru economie și pentru nivelul nostru de trai, trebuie să ne uităm cu mai multă atenție la corelația dintre creșterea produsului intern brut și vârsta medie a populației.

A fost nevoie de 250.000 de ani pentru ca populația lumii să atingă primul miliard, în jurul anului 1800. Pentru al doilea miliard, a mai fost nevoie de circa 100 de ani, până în 1927. După care perioadele s-au micșorat drastic, populația ajungând la cinci miliarde în 1987, după 12 ani, iar în 1999, la șase miliarde.

Principala întrebare care se pune este dacă planeta are suficiente resurse pentru a hrăni atât de mulți oameni. În primul rând, să privim la capacitatea agricolă a planetei. În mod sigur, nouă sau zece miliarde de vânători și culegători nu ar putea supraviețui; oamenii care trăiau așa aveau nevoie de suprafețe foarte mari pentru a-și asigura nevoile zilnice. În prezent vorbim însă despre o populație majoritar urbanizată, a cărei hrană este produsă prin agricultură puternic mecanizată.

Problema actuală legată de foamete vine mai degrabă din lipsa banilor pentru cumpărare, nu din lipsa produselor, la care se adaugă risipa de alimente din statele dezvoltate.

Principala problemă demografică nu este atât creșterea populației, cât raportul dintre diferitele grupe de vârstă. Îmbătrânirea creează mai multe dificultăți, mai ales în condițiile în care majoritatea regiunilor au rate de fertilitate sub cea considerată minimă pentru gradul de înlocuire. Nivelul minim este de 2,1 copii pe mamă (persoane între 15 și 49 de ani), dar în România anulului 2012 rata este de 1,3. Generația „baby-boom”, cei născuți în perioada de după al Doilea Război Mondial (anii 1950 în Europa și 1970 în Asia de Est), ne arată cel mai bine corelația dintre creșterea economică și vârsta populației. Perioada de maxim „avânt” a avut loc în Europa între 1945 și 1975, iar în Asia (estică) între 1980 și 2000. Numai că boomul se încheie, iar persoanele care au lucrat toată viața activă pentru economie își doresc „dividendele”.

Populația încetează să mai crească, numărul bătrânilor este tot mai mare datorită speranței crescute de viață, iar numărul celor dependenți de adulții activi este tot mai mare.

Mă pot gândi la pensie acum, la vârsta de 17 ani?! Poate da...

Citind presa economică, putem admite faptul că România nici nu a reușit să ajungă la nivelul de dezvoltare al Occidentului și are deja probleme cu fondul de pensii. Dar cauza nu este numărul persoanelor active, ci numărul foarte scăzut al salariaților. Soluția este deci creșterea economică și, implicit, a locurilor de muncă disponibile.

O echilibrare a societăților tinere cu cele îmbătrânite va fi posibilă printr-o mult mai liberă circulație a forței de muncă, iar sistemele economice și sociale vor trebui să se adapteze. Spre exemplu, dacă populațiile din statele sub-sahariene (cu vârste medii în jurul a 20 de ani) vor fi furnizoare de tineri, atunci ei trebuie acceptați acolo unde este nevoie. Pentru a trece cu bine peste criza demografică ce stă să vină, națiunile trebuie să lase deoparte diferențele de rasă, religie etc.

Și câți chinezi n-am văzut lucrând în România!

(Sursa bibliografică: revista „Capital”, 24 ianuarie 2012)

Mădălina Rîpanu, clasa a X-a A

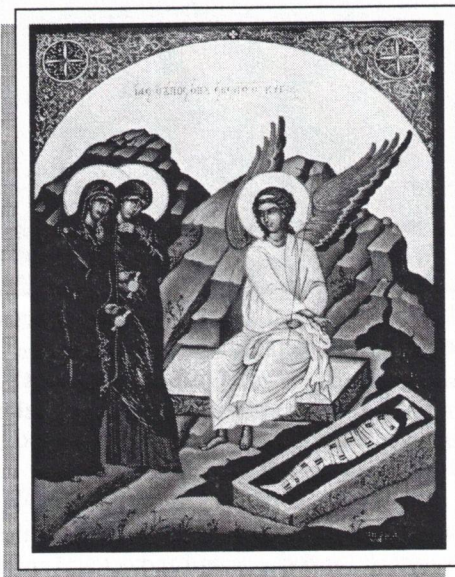
Știați că...

...prima atestare documentară a orașului Tg.-Neamț a fost la finele secolului al XIV-lea (1391), denumirea provenind de la numele apei din vecinătate, afluent de dreapta al Moldovei? Unii cărturari au explicat cuvântul „Neamț” ca fiind de origine slavă, el însemnând „tăcut”, „liniștit”, și a fost dat ca toponim în perioada de conviețuire a populației românești autohtone cu comunitățile slave aflate în deplasare pe teritoriul Moldovei.

Grupul de meșteșugari cu activități dintre cele mai diverse s-au stabilit în acest ținut, făurind unelte și arme pentru locuitorii zonei, care veneau deseori pentru a târgui cele necesare traiului. De aici probabil și-a luat denumirea de „târg”.

Învierea, sens al existenței

Învierea este singurul eveniment care dă sens existenței. Dacă n-ar fi Învierea, dacă am muri generație după generație după ce ne naștem, ce sens ar avea existența? N-ar avea niciun sens. „Acum toate s-au umplut de lumină!“. Acum existența capătă un sens; și nu numai existența noastră ca oameni, ci existența întregii lumi, a întregului cosmos.

Noi cunoaștem lumea ca să cunoaștem din ea pe Dumnezeu și să ne ducem cu toată cunoștința ei în viața veșnică, într-un univers refăcut. Altfel n-ar avea niciun sens nici cunoașterea lumii, dacă murim definitiv.

Dacă n-ar fi Învierea, n-ar fi nicio bucurie, nu ne-am putea bucura deplin de tot ceea ce există în lumea aceasta, pentru că imediat ar apărea umbra morții. Ce-mi poate da bucuria momentană? Toate bucuriile din lume sunt momentane, sunt trecătoare. Singură nădejdea în Înviere - căci spune Sfântul Apostol Pavel: „Nădejdea înseamnă că încă n-a venit pentru noi, dar va veni“ - dă sens. Omul nu poate elimina nădejdea din viața lui. El are o aspirație spre veșnicie. Vrea tot mai mult și tot mai mult. Să cunoască tot mai mult, să se

îmbogățească spiritual tot mai mult... Și dacă n-ar fi viața veșnică, toată aspirația lui spre infinit ar fi zadarnică, tot ce înseamnă omul ar fi fără niciun rost, fără niciun sens.

Apoi, Învierea ne mai dă un sens, acela că lumea aceasta nu-i făcută la întâmplare, ci este făcută de un Dumnezeu al iubirii, al iubirii de oameni. Dumnezeu i-a creat pe oameni pentru veșnicie, nu i-a creat pentru a trăi doar câțiva ani și după aceea să piară definitiv. Numai prin faptul că a înviat Fiul lui Dumnezeu se arată că Dumnezeu are iubire față de om, față de lume, că este un Dumnezeu personal El Însuși, un Dumnezeu al iubirii, un Dumnezeu care nu este o singură persoană. Faptul că dintr-un Dumnezeu al iubirii vine și lumina este dovedit de Înviere. Toate sensurile existenței vin din Înviere. Fără Înviere totul ar fi întunecat. Știința nu poate cunoaște decât legile cărora le sunt supuse lucrurile. Dar cine a dat aceste legi? Și de când sunt aceste legi? Pot să fie din veșnicie? Aceste legi au și ele un sens. Trebuie să fie de la cineva care este mai presus de ele, care a făcut aceste legi și le-a făcut cu un sens, ca trăind în cadrul lor, ținând seama de ele, oamenii să cunoască ce au de făcut. Dacă nu există Înviere, nu mai putem vorbi de un Dumnezeu personal, oamenii nu mai au un sens pe pământ, lucrurile chiar ar fi fost lipsite de sens. Totul ar fi fost plin de întuneric. Învierea a adus toate aceste sensuri. Știința nu dă niciun sens, filosofia nu dă niciun sens, cunoscând numai lumea aceasta. Logică este numai credința prin Înviere. Numai cine admite Învierea găsește o logică în toate. Așa că suntem siliți de mintea însăși să admitem faptul minunat al Învierii. Pentru a nu mai vorbi de mărturia Apostolilor, care au mers până la moarte mărturisind Învierea. Și n-au fost niște naivi. Au fost spirite foarte critice, mereu îndoindu-se de dumnezeirea lui Iisus Hristos, până ce nu L-au văzut înviat și când le-a spus: „Veniți și puneți degetele în semnul cuielelor“, atunci au crezut cu adevărat că a înviat. Toma n-a crezut nici în Apostoli și a cerut să pună el însuși degetul pe coasta Mântuitorului. După aceea au mers până la moarte mărturisind Învierea. Mărturia lor este extraordinară, dar și logica însăși ne impune Învierea.

Ce păcat că mai sunt astăzi oameni care cred în pierderea în neant a existenței umane la moarte sau în reîncarnare. Ce sens ar putea fi în acestea? N-ar fi niciun sens, s-ar pierde identitatea existenței. Mama nu ar mai fi mama mea. Unde mai este iubirea? Când iubești pe cineva, dorești ca el să fie veșnic, dar acceptând reîncarnarea, am anula iubirea. Iubirea între oameni e susținută numai de valoarea pe care o are unul pentru celălalt și care este o valoare veșnică. Iar valoarea veșnică a oamenilor este pusă în lumină de Înviere. Cum m-aș putea împăca cu gândul că mama mea a fost pisică sau va fi pisică? Cum să mai iubesc eu așa ceva? Mama lui Iisus Hristos nu rămâne Maica Domnului pentru veci? Iisus Hristos nu rămâne Iisus Hristos pentru veci? Fără Înviere nu mai este nicio siguranță. Toate se clatină. Reîncarnarea este cea mai idioată dintre zăpăcelile acestei lumi. Prin reîncarnare toate sunt lipsite de valoare.

Valoarea persoanei depinde de veșnicia ei, iar veșnicia depinde de Învierea Domnului.

Ana-Maria Filip, clasa a VII-a B

10 MONUMENTE ISTORICE DE VIZITAT ÎNAINTE SĂ DISPARĂ

La fiecare 2 ani, World Monuments Funds (WMF) publică o listă de monumente pe cale de dispariție din lume. „Business Insider“ a realizat un clasament al celor mai importante astfel de monumente.

1. Orașul La Plata Buenos Aires, Argentina

Vechi centru cultural, La Plata, capitala provinciei Buenos Aires, găzduiește trei universități, structura geometrică a zonei fiind modelată după cea din Paris. Facultatea de Arte ce aparține de Universitatea La Plata este un obiectiv turistic în sine, construit în 1970 ca loc de deținere pentru prizonierii „dispăruți“ ai dictaturii militare.

2. Orașul Belize, Belize

Arhitectura în stil colonial a orașului Belize din arhipelagul cu același nume a suferit în urma uraganelor care au afectat zona Caraibelor. Cu toate acestea, multe din casele istorice, cu acoperiș roșu și pereți albi, au rămas în picioare.

3. Centrul Salvador de Bahia, Brazilia

Prima capitală a Braziliei a fost prima piață de sclavi din Lumea Nouă. Orașul vechi se află în parimoniu universal al UNESCO. Salvador de Bahia găzduiește nenumărate festivaluri, cel mai cunoscut fiind cel al Anului Nou. Diminuarea numărului de locuitori, creșterea infracționalității, dar și declinul economic au avut impact negativ asupra Orașului Vechi, ce reprezintă o parte fundamentală a istoriei și a culturii Braziliei.

4. Situl arheologic al palatului regatului Nanyue Guangzhou, China

Orașul Guangzhou este localizat în sudul Chinei și adăpostește un muzeu dedicat regatului Nanyue. Muzeul este situat deasupra ruinelor palatului Nanyue, care pot fi admirate printr-o protecție de sticlă. Expansiunea continuă a populației, dar și interesul pentru urbanizare amenință locația cu dispariția.

5. Primul cimitir din Atena, Grecia

Aici pot fi vizitate mormântul faimoasei actrițe și activiste Melina Mercouri, precum și piatra de mormânt a Fecioarei Adormite, creată de Giannoulis Chalepas.

6. Satul Walpi districtul Navajo, Arizona

Acest sat al tribului Hopi a găzduit 11 gospodării ale membrilor acestuia. Tribul Hopi, care există de mai bine de 2.000 de ani, încă mai are membri ce locuiesc la nord-estul Arizonai ca o națiune suverană. Intervențiile externe și conservarea slabă a satului au dus la degradarea locului.

7. Cimitirul Way ON, orașul Panama, Panama

Way On a fost și încă este un cimitir al comunității de chinezi din Panama, prima înmormântare având loc aici în 1911. Construit după principiile feng shui, cimitirul este înconjurat de pereți de piatră și „păzit“ de o poartă grandioasă. Ca multe cimitire urbane, Way On este vulnerabil în fața acțiunilor de vandalism, dar și a lipsei de resurse pentru întreținere.

8. Mănăstirea Quarr, Insula Wight, Marea Britanie

Înființată în 1132, mănăstirea a fost mai târziu desființată de Henric al VIII-lea, pentru ca mai apoi ruinele fostului lăcaș de cult să servească drept campament de apărare pe durata Războiului de 100 de ani. Locația a fost „reînviată“ în 1907, dar starea ruinelor medievale și diminuarea comunității de caligari au făcut dificilă întreținerea mănăstirii.

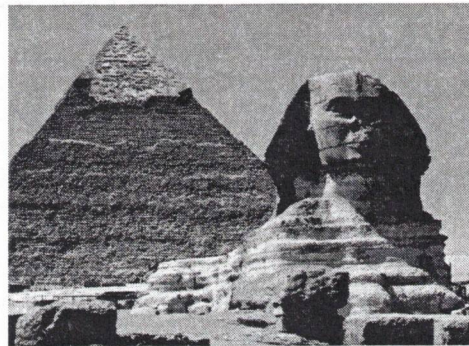
9. Kyoto Machiya Townhouses, Japonia

Datorită multitudinii de temple vechi și arhitecturi tradiționale, Kyoto a fost desemnat un bun cultural de importanță internațională. În timp ce templele și altarele au fost conservate, casele tradiționale ale orașului au început să dispară într-un ritm alarmant. Casele orașenilor de rând erau înguste și adânci și aveau trei camere: camera de la stradă, unde se expuneau mărfurile, camera de mijloc, folosită ca birou și pentru primirea clienților, și camera din spate, ca încăpere pentru locuit.

10. Centrul istoric Santa Cruz de Mompo, Columbia

Fondat în 1540 pe malurile râului Magdalena, Mompo a jucat un rol important în colonizarea spaniolă. Din secolul al XIX-lea, orașul Mompo s-a dezvoltat în paralel cu râul Magdalena. Din cauza economiei aflate în declin, clădirile istorice riscă să ajungă în paragină.

[Bibliografie: *Săptămâna Financiară* (333)-21 noiembrie 2011]

CĂUTÂND NESTEMATE (II)

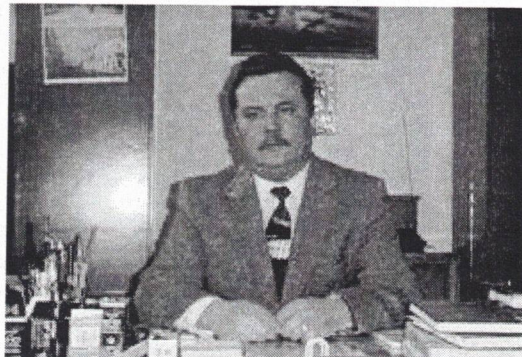
(continuare din numărul 1)

Pentru oameni, „cel mai valoros lucru nu este ceea ce au în viața lor, ci pe cine au în viața lor.“

(O. Paler)

Prof.univ.ing.

CONSTANTIN SĂRMĂȘANU-CHIHAI, de la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” Iași, Facultatea de Electrotehnică

Și iar matematică și fizică

În 1970, am părăsit satul pentru a merge la Tg.-Neamț la Liceul Teoretic „Ștefan cel Mare”. Și aici a trebuit să calc pe urmele fratelui meu mai mare care, după patru ani de ucenicie, lăsase ceva semne. Am dat examen la română, matematică și istorie. Pe timpul examenului am locuit în gazdă la domnul profesor Apostol, de la care tocmai plecase fratele.

Primele două probe trecuseră cu bine. La matematică m-a examinat dna profesoară Angheluș, care m-a avertizat la final:

– Tu ar trebui să vii la clasa specială.

Nu știam ce-i aia, dar după felul cum a spus-o, m-am gândit eu că nu poate fi de rău.

Urma istoria a doua zi. Mă plictiseam de moarte. Spre seară, m-am furișat de la gazdă și am mers să văd ce mai e pe la liceu. Acolo, liniște perfectă. Am citit eu toate listele de pe geamuri și într-un târziu dau să intru sfios în școală. Deodată, în fața mea, un munte de om:

– Da' ce faci, păpusoiule?

– Păăi, eu vreau să văd cum e la examen. Aaam mâine oralul la istorie.

– Cum te cheamă?

– Sărmășanu.

– Ești cumva fratele lui Ion?

– Da.

– Și nu vrei să dai astăzi?

– Se poate? Da.

– Hai încoace, că tot șomează cucoanele astea.

Îl urmez, intru într-o sală de clasă goală în care la catedră nu erau decât cele două „cucoane”, adică doamnelor profesorele Carp și Miron.

– Iaca v-am mai adus un muștiriu. Tocmai umbla bezmetic prin curtea școlii. E fratele lui Ion Sărmășanu, îl știți, nu?

– Da. Dar parcă ăsta e mai îndrăzneț. Ion n-ar fi venit înaintea de examen pe la școală.

Și așa am terminat examenul cu o zi mai devreme, spre marea surprindere a tuturor.

În clasa a IX-a am fost repartizat la reală B. Aici am început din nou, printre altele, lupta cu matematica și fizica. Și cum se putea altfel, dacă profesorii Schecter și Savițchi ne incitau mereu?

Ce ore frumoase! Ce mult îmi plăceau problemele de geometrie la prima vedere, adică nerezolvate de profesor acasă. Stătea în fundul clasei și privea la tablă, parcă cu detașare, dar în realitate foarte concentrat în găsirea unei soluții:

– Haaai, măi, că e simplu. Gândește. Că asta fac și eu, dar nu-mi iese.

Rar se întâmpla să gândească mai mult ca noi. Dar se bucura când i-o luam înainte.

Profesorul Savițchi preda un capitol întreg și apoi începeau discuțiile și problemele. Ce bucuros era când inventam noi probleme mai grele decât cele pe care le găsea el prin culegeri sau prin reviste:

– Ia să publici tu problema asta în revista „Încercări” a liceului, că e prea frumoasă să nu o vadă și alții.

Începând din clasa a X-a, dna profesoară Angheluș și-a ținut promisiunea și m-a luat la o clasă mai „specială”, reală C, cu mai multe ore de matematică programate, că cele neprogramate erau practic zilnice. Așa-zisul „Cerc de matematică”, pe care îl conducea și la care eram invitați aproape zilnic în funcție de rezultate, a fost pentru mine o a doua școală. Rezolvam problemele din *Gazeta matematică* de la un capăt la altul al acesteia. Norma era de 80 de probleme de la o zi la alta, grele, ușoare - la rând.

Dacă nu reușeai, nu mai aveai acces la cerc începând cu a doua zi. La început, de mai multe ori am fost respins. Era o mare tragedie! Lucram apoi caiete întregi, sute de probleme. După câteva zile îmi cerea să vadă ce-am mai rezolvat. Foileta caietele și zâmbea în colțul gurii:

– Se poate, deci. De mâine poți să vii din nou la cercul de matematică.

Ce bucurie!

Oricum mi-a trebuit mult până să mă prind cum reușeau ceilalți să rezolve atâtea probleme. Când întreba dacă ai rezolvat problemele și spuneai că da, îți indica una pe care să o rezolvi la tablă. Întotdeauna acea problemă era dintre cele mai grele. Așa am început să le rezolv numai pe acestea. Și bucuria de a fi membru al cercului de matematică nu a mai avut astfel sincope.

Și apoi, bineînțeles, olimpiadele, cu fazele lor la matematică, apoi la fizică și...

Intră domnul profesor de chimie Florescu, aruncând catalogul pe catedră de la ușă:

– Ia să se ridice în picioare cei care merg la olimpiada de matematică.

Ne ridicăm mai toți cei de la cercul de matematică. Apoi ne așezăm.

– Să se ridice în picioare cei ce merg la olimpiada de fizică.

Aproape aceiași - poate ceva mai puțini - urmam același ritual.

– Cei care merg la olimpiada de fizică și la cea de matematică merg și la olimpiada de chimie, e clar?

Și rezultatul final

Prin clasa a XI-a începusem să mă gândesc la admiterea la facultate. Medicina era una din opțiunile de moment atunci, poate și datorită dnei prof. Turcu, de la disciplina anatomie.

– Cu fizica și matematica pe care le știi tu, ce să cauți la medicină? Dacă vrei să concurezi cu cei tari, mergi la Electro sau la Fizică, mi-a spus răspicat dl prof. Savițchi.

Nu am putut să nu-l ascult, mai ales că mă mai lua acasă la el să-l ajut la meditații și astfel mai câștigam și eu un bănuț de buzunar. Ce bine mi-a prins acea experiență! Mult timp am trăit apoi ca urmare a meditațiilor la fizică și matematică. Am început deci să mă pregătesc pentru Electrotehnică.

A venit și bacalaureatul. Trei probe: română, matematică și fizică. L-am trecut cu media 9,66. Când ne-am dus să ridicăm diplomele pentru a merge la admiterea la facultate, din comisia ce înmâna diplomele făceau parte dna prof. Pitrinjel și dna prof. Teodosiade.

Întâmplarea a făcut ca în fața mea să fie câteva colege de clasă cu media 10 la bacalaureat.

– Dar tu, cum de n-ai luat 10, Sărmășanu? zice dna Teodosiade.

Imediat dna prof. Pitrinjel m-a încurajat:

– Costică, iartă-mă că ți-am stricat media. Lasă că iei tu 10 la facultate.

Și așa a fost. Din clasa noastră, unsprezece absolvenți din acel an am intrat primii pe listă la diverse facultăți, dintre care șapte am reușit chiar cu media 10.

Și ce coincidență: prima profesoară cu care m-am întâlnit după acest eveniment a fost dna Teodosiade, care, spre surprinderea mea, știa deja rezultatul.

– Ce frumos! S-a făcut dreptate, mi-a zis îmbrățișându-mă.

– Nu, dnă profesoară, frumoasă e doar muzica din jurul meu.

Ce poate fi mai frumos decât să se bucure de rezultatul tău la matematică și fizică tocmai profesoara de muzică?

La întâlnirea de 10 ani de la terminarea liceului, de altfel, clasa noastră a fost declarată de către directorul de atunci, dl prof. Florescu, cea mai bună clasă din istoria liceului.

Pot spune deci, fără a greși cu nimic, că la Neamț s-a dospit maioua pentru aluatul viitorului inginer și actualul profesor universitar.

7 iunie, anul 2011, a fost pentru Daria un dar frumos de ziua ei, după cum mi-a mărturisit îmbujorată de emoție, dar și de oboseală. Clădirile impozante – a Universității „Al.I.Cuza” și a Universității Tehnice „Gheorghe Asachi” din Iași –, freamătul tinerilor, alergatul nostru pentru a fi punctuali, oamenii deosebiți pe care i-au întâlnit ea și colegul ei mai mare, Ovidiu, au făcut-o să uite de sete, de timp, astfel că la sfârșitul zilei era alt om. Am văzut-o crescând sub ochii mei, frumos.

– Mai poți, Daria?

– Da, mai pot!

Teii de pe Copou erau în floare, ei erau muguri de flori, iar noi, eu și colegul meu, trecute flori, reînfloream, văzând atâta viață.

Atunci ne-am zis că ăsta e secretul tinereții domnilor profesori care ne-au dăruit, pentru cartea vieții noastre, momente de aleasă trăire.

Mulțumim cu respect pentru deschiderea pe care au avut-o, dovedind, încă o dată, că un dascăl e un dascăl toată viața, iar menirea supremă e să îndrume pașii celor care cred în dumnealor.

Nestematele acestea vii sunt aici, încă, lângă noi; strălucesc duse de valul timpului nu prea departe: pe malul Bahluiului, al Dunării, sau lângă Sala Pașilor Pierduți. Doar ochi să avem, să-i cunoaștem, și inimă, să rezoneze cu a lor.

Să nu uiți, Daria!

*Prof. Cristina Ioan,
Prof. Vasile Astăcioae*

Excursie la București

În ziua de 6 decembrie 2011, noi, viitorii economiști ai Liceului Economic „Vasile Conta”, îndrumați de profesorii Romeo Roman și Gabriela Grigoroșoia, am realizat o vizită în capitala țării. Am avut ocazia să vedem Bucureștiul într-un început de iarnă lipsită de zăpadă, dar îmbrăcat foarte frumos de sărbători.

Timp de mai bine de 6 ore, cât a durat drumul cu microbuzul până la Capitală, am dezbătut diverse subiecte cu privire la principalele obiective pe care urma să le vizităm. Prima oprire a fost

la cazare, la căminul Colegiului Tehnic de Poștă și Telecomunicații „Gh. Airinei”, un spațiu modern, cu toate condițiile necesare.

După aproximativ două ore de odihnă, ne-am îndreptat spre Bursa de Valori București, un obiectiv esențial al vizitei noastre. Acolo am asistat la listarea acțiunilor unei firme de producție din România, unde erau prezente personalități din domeniul bursier, reprezentanți ai presei economice și ai televiziunilor. După un seminar susținut de unul dintre specialiștii bursei, domnul Iulian Lupu, am plecat cu toții, foarte impresionați și cu promisiunea că ne vom întoarce și cu altă ocazie, spre Muzeul „Antipa”.

La Muzeul Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa” am avut șansa să vedem un bogat patrimoniu format din colecții zoologice, de minerale și roci, paleontologice și etnografice. Am ajuns la concluzia că toate colecțiile zoologice ale Muzeului - cele mai numeroase și mai diverse din România - permit în bună măsură documentarea biodiversității pe teritoriul țării noastre și chiar în afara granițelor ei; colecțiile geologice și paleontologice surprind particularitățile evoluției scoarței terestre și a faunei pe actualul teritoriu al României, iar colecțiile etnografice surprind unul dintre cele mai subtile aspecte ale biodiversității: diversitatea socio-culturală.

Acest impresionant patrimoniu este conservat și păstrat în depozite speciale, prin grija muzeografilor și conservatorilor, personalul de specialitate din cadrul Muzeului Național de Istorie Naturală „Grigore Antipa” acordând o grijă deosebită activităților curatoriale necesare întreținerii și gestionării colecțiilor.

După o pauză prin Parcul „Cișmigiu” (unde am patinat pentru prima dată în această iarnă), ne-am dus către Teatrul „Odeon”, unde am vizionat comedia „Natură moartă cu nepot obez”, de Ion Sapdaru, în regia lui Eugen Făt, și într-o distribuție de excepție, printre care enumăr pe Pavel Bartoș, Dorina Lazăr, Rodica Mandache, Oana Ștefănescu și Nicoleta Lefter.

A doua zi am pornit, dis-de-dimineață, către studiourile *Antena 1* și *Antena 3*. După ce am vizitat studiourile de știri ale *Antenei 3*, am fost musafirii studiourilor emisiunilor de divertisment „În puii mei”, „Plasa de stele”, „Bingo Metropolis” și „Te pui cu blondele”. Am fost de-a dreptul impresionați de priceperea și determinarea cu care lucra întreaga echipă de la trustul media. Sunt sigur că fiecare dintre noi și-ar dori să lucreze într-un asemenea trust de televiziune.

Totul s-a terminat la Mall Cotroceni, unde am luat cadouri pentru cei dragi, am patinat, am mâncat și am evaluat minunata noastră deplasare.

În final, ne-am îndreptat măhniți că toată excursia noastră la București a luat sfârșit, spre Gara de Nord, de unde am luat trenul spre Târgu-Neamț.

A fost o excursie extraordinară, unde ne-am și distrat, dar cel mai important lucru a fost că am învățat foarte multe lucruri noi, care, cu siguranță, ne vor fi foarte folositoare pe viitor, mai ales că noi suntem elevii unui liceu economic. Însă toate aceste lucruri au fost posibile datorită celor doi buni profesori ai liceului nostru, iar noi, întregul grup de excursioniști, le rămânem recunoscători.

Lucian Manole, clasa a IX-a C

Contează!

În vizită la Bursa de Valori București

V-ați întrebat vreodată ce este Bursa de Valori? Ei bine, căutând în dicționar găsim o definiție care ne explică pe înțelese ce este această instituție financiară: „Bursa de valori este o instituție publică cu personalitate juridică ce asigură condiții pentru efectuarea tranzacțiilor de valori mobiliare (acțiuni, obligațiuni, warante, opțiuni, contracte futures). Bursa asigură întâlnirea dintre cei ce au nevoie să fie finanțați și cei ce au capacitatea de a finanța sau au disponibilități bănești. Atât cererea cât și oferta de capitaluri nu se exprimă direct la bursă de către purtătorii lor, ci de către intermediari - agenți de bursă sau societăți bursiere, în exclusivitate. În fapt este o piață secundară“.

Acum am înțeles: este o instituție care permite finanțarea entităților economice, utilizându-se valori

mobiliare. Mai rămâne să vedem unde funcționează o astfel de instituție și să ajungem acolo.

Se pare că s-a putut atinge un astfel de deziderat... Excursia din 7 decembrie 2011 la București. Principalul obiectiv al acestei excursii a fost vizitarea Bursei de Valori. Întrucât Bursa de Valori este una dintre cele mai importante instituții ale economiei de piață, iar noi facem parte dintr-un liceu cu profil economic, vizita noastră era esențială în înțelegerea anumitor principii economice pe care poate noi nu le puteam studia la fel de amănunțit dintr-un manual sau cu ajutorul unui profesor.

Bursa de Valori funcționează într-o clădire gigant („International Business Center“), pe Bulevardul Carol, la nr. 34-36, la etajele 13 și 14, în zona cunoscută în București drept Piața Rosetti. Recepția Bursei de Valori (spațiul de primire al oaspeților) este amenajată cu patru ceasuri setate cu orele celor mai importante burse din lume: Viena, Londra, New York, Toronto și, desigur, ora locală. Pe două monitoare rulează continuu programe de știri interne și internaționale, de fapt un prim set de ochi și urechi ale acestei instituții financiare.

Ei bine, la intrare am fost întâmpinați de o doamnă foarte simpatică, ce ne-a condus către evenimentul care avea loc în acel moment la BVB: deschiderea oficială a ședinței de tranzaționare a acțiunilor emise de SC Artego SA Târgu-Jiu, o companie de producție articole tehnice din cauciuc. Erau prezenți conducătorii firmei proaspăt tranzaționate, domnul Alin Barbu, director general adjunct la Bursa de Valori București, reprezentanți ai presei economice din România, reporteri și cameramani ai posturilor de televiziune naționale.

Ulterior am participat la o prelegere, susținută de domnul Iulian Lupu, coordonatorul proiectului Dezvoltarea Pieței Derivatelor, din BVB, în care am primit informații despre modul cum funcționează instituția vizitată. O adevărată lecție de economie, în care cei mari au primit răspunsuri la întrebările formulate, iar cei mici au sorbit câte o cană de ceai, închizând din când în când ochii, spre a fi „puternici“ în etapele următoare ale excursiei.

N-au lipsit, la final, fotografiile, care vor puncta un moment al dezvoltării noastre din viața de elev. Cu mândrie pot spune că suntem postați pe site-ul BVB la categoria „Evenimente“, ca purtători ai numelui liceului nostru.

De fapt, pe parcursul acestei vizite, fiecare dintre noi a acumulat noi informații, unii plecând mai lămuriți, alții poate să negocieze cereri și oferte și să încheie tranzacții exclusiv în numele unui membru al bursei.

De fapt, pe parcursul acestei vizite, fiecare și-a îmbogățit bagajul de cunoștințe cu lucruri pe care nu le puteai descoperi decât prin propria experiență.

Lucian Cădere, clasa a XI-a A

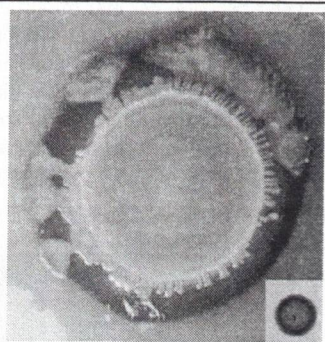
Scurt dicționar de termeni bursieri...

Obligațiunile sunt valori mobiliare negociabile, care conferă deținătorului calitatea de creditor. Emitentul poate să fie statul, un organism public al administrației centrale sau locale sau o societate comercială. Obligațiunile conferă deținătorului dreptul la încasarea unei dobânzi și vor fi răscumpărate la scadență de către emitent. Din acest motiv, din punctul de vedere al emitentului, obligațiunile reprezintă un instrument de mobilizare a capitalului împrumutat.

Broker - Persoană fizică atestată de consiliul bursei și autorizată de CNVM (Comisia Națională a Valorilor Mobiliare) să negocieze cereri și oferte și să încheie tranzacții exclusiv în numele unui membru al bursei.

Dividend - Distribuirea periodică a câștigurilor pe care o societate o plătește acționarilor săi. Dividendele sunt plătite în sistem cash, pachete adiționale de acțiuni în cadrul societății sau ambele.

Nanotehnologia în industria alimentară

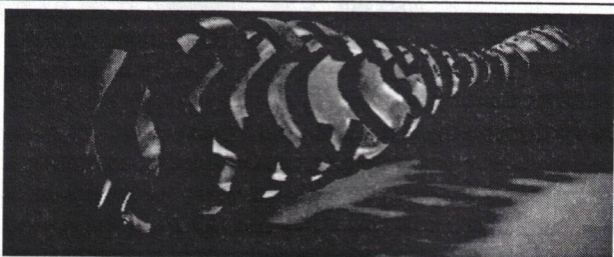
Senzorul biologic microscopic
dezvoltat de ARS

Nanotehnologia este știința studierii și producerii de materiale și dispozitive de dimensiuni microscopice, care au aplicații în multe ramuri economice, inclusiv în agricultura și industria alimentară unde, mai nou, nanotehnologia a început să fie folosită cu succes pentru creșterea randamentului unor culturi de plante sau pentru creșterea productivității la fermele de animale.

Nanotehnologia a revoluționat domeniile *informaticii, telecomunicațiilor și medicinei*, iar de 2-3 ani a început să cocheteze și cu *industria alimentară*. Măsurând a *miliarda parte dintr-un metru*, nanoparticulele și-au găsit destul de iute locul în industria alimentară internațională.

Știați că unii producători acoperă fructele și legumele cu un strat protector de ceară pentru a extinde perioada de valabilitate? De asemenea, în anumite sosuri pentru salate și sosuri, aceasta poate fi utilizată pentru a asigura consistența, pentru a putea profita și de ultimele picături de pe fundul sticlei.

Iată numai câteva exemple de nanotehnologie la produsele alimentare.

Nanotehnologia și produsele din carne

Gustul alimentelor obținute prin nanotehnologie este același; ceea ce se modifică este structura moleculară a unui ingredient din compoziția lor. Ciocolata pentru slăbit, ketchupul, uleiul, ceaiul chinezesc și băuturile energizante incluzând coenzima Q10 (utilă pentru regenerarea celulelor) sunt doar câteva exemple. Lucrurile nu se vor opri aici: potrivit site-ului revistafelicia.ro, pe mesele noastre ar putea ajunge și alte alimente, la prima vedere ciudate, precum:

1. **Nano – pâine cu ulei de pește.** Cercetătorii s-au gândit să facă pâine cu **ulei de pește**, dar care să nu aibă mirosul specific peștelui. A fost aleasă pâinea ca „gază” pentru inocularea uleiului de pește tocmai pentru că este un produs ieftin și nelipsit din meniul zilnic.

2. **Chipsuri cu nano-sare.** Cercetătorii au creat un sortiment nou de sare, care are un conținut de sodiu mai redus. **Nano-sarea** are același gust, dar mai puțină sare. În acest fel, chipsurile, al căror principal cusur este cantitatea mare de sare, vor avea în compoziție nano-sare.

Câteva dintre beneficiile potențiale ale nanotehnologiei sunt:

- metode mai eficiente de detectare a patogenilor;
- o mai bună stocare a micronutrienților;
- durata de viață mai lungă;
- dar cercetătorii afirmă că încă trebuie convinsă industria și mai ales consumatorii că aplicarea nanotehnologiei este sigură pentru folosirea în industria alimentară.

Valentina Țirdea, clasa a IX-a B

Anatomia... în cifre

- Omul pierde în timpul vieții 14-16 kg celule epidermice (aproximativ 200 g anual).
- Firul de păr crește 2 mm/săptămână - 1,25 cm/lună.
- Rata de viață a firului de păr este de 3 ani.
- Omul are aproximativ 10.000 muguri gustativi.
- Persoanele cu sensibilitate olfactivă deosebită pot distinge aproximativ 10.000 de mirosuri.
- Scheletul unui om de 80 kg cântărește 14,5 kg (aprox. 20% din greutate).
- Scheletul corpului uman are 223 de oase.
- Numărul de mușchi din corpul uman este de aproximativ 500.
- Scoarța cerebrală conține 18 miliarde de neuroni.
- Sângele reprezintă 8% din greutatea corpului.
- Fiecare plămân are circa 200 milioane de alveole pulmonare, astfel încât suprafața lor totală este de 200 m².

Raluca Dominte, Mădălina Lipan, Munteanu Iustina, clasa a VII-a B

Contează!

Telescopul Hubble

Telescopul Hubble este plasat pe orbită în jurul Pământului și este numit astfel după astronomul Edwin Hubble. Este primul telescop spațial din lume, fiind lansat în 1990. Încă de la lansarea lui, Hubble a devenit probabil cel mai important instrument al astronomilor. Poziționat în afara atmosferei terestre, imaginile nu sunt perturbate de turbulențele atmosferice. În acest fel, Hubble poate capta informații și în spectrul ultraviolet, ale cărui lungimi de undă sunt în mod normal puternic atenuate de către stratul de ozon al Pământului. Datorită unei camere fotografice cu câmp foarte larg, furnizează cele mai detaliate imagini în lumina vizibilă realizate vreodată. Istoria lui Hubble a început în 1946, când astronomul Lyman Spitzer a scris un referat intitulat „Avantajele astronomice ale unui telescop pe orbită, în afara atmosferei terestre”, însă din cauza problemelor tehnice și financiare, realizarea sa a fost amânată.

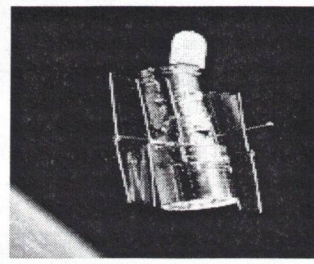
În 1990, imediat după lansare, s-a descoperit că oglinda lui principală suferea de o aberație de sfericitate, compromițând astfel capacitățile telescopului. Mai târziu, în 1993, după o misiune de întreținere, telescopul a atins calitățile preconizate în proiect. Astăzi, Hubble este vital atât pentru astronomie, cât și pentru publicul larg. Telescopul Hubble face parte din programul NASA Great Observatories, alături de Observatorul Compton pentru raze Gamma, Observatorul Chandra pentru raze X și telescopul spațial Spitzer. Hubble este rezultatul unei colaborări între NASA și ESA (Agenția Spațială Europeană). Hubble nu doar că a fost primul telescop spațial, dar a fost și primul telescop conceput pentru a fi întreținut în spațiu de către astronauți. Astronauții au executat mai multe misiuni de întreținere, prima dintre ele având loc în 1993. Un alt avantaj este că un telescop spațial poate realiza observații și pe lungimi de undă din spectrele infraroșu și ultraviolet ce sunt puternic absorbite de atmosfera terestră.

Hubble a ajutat la rezolvarea unor vechi probleme din astronomie și a furnizat date care au necesitat elaborarea de noi teorii care să le explice. Printre primele misiuni efectuate a fost cea de măsurare a distanțelor până la stelele variabile numite „cefeide”, cu mai mare precizie decât fusese măsurată înainte, dând o mai mare precizie aproximării constantei Hubble, măsura vitezei de extindere a universului, care la rândul ei este legată de vârsta sa. Înainte de lansarea lui Hubble, estimările constantei Hubble aveau erori de până la 50 %, dar măsurătorile telescopului Hubble asupra cefeidelor din constelația Fecioarei și din alte constelații îndepărtate de galaxii au furnizat o valoare cu o imprecizie de numai 10 %, în acord cu alte măsurători, mai precise, folosind alte tehnici, efectuate după lansarea lui Hubble.

Viitorul telescopului Hubble este sumbru. Pe măsură ce anii trec, traiectoria acestuia se va degrada, astfel încât, dacă nu sunt efectuate corecții la orbită, va reintra în atmosfera terestră, fapt ce va încheia activitatea acestui telescop.

Florinela-Elena Alucăi, clasa a IX-a B

Telescopul Hubble în Spațiul Cosmic

Poluarea continentului albastru

În timp, omul, prin acțiunile sale nesăbuite, a cauzat mari neajunsuri naturii; rezultatul acțiunilor sale poate fi exprimat printr-un singur cuvânt: **poluare**. Astfel, sintagma „armonia dintre om și natură” poate fi înlocuită cu o alta, și anume „dezechilibrul dintre om și natură”.

Poluarea apei este fenomenul de introducere a unor substanțe nocive sau toxice (gazoase, lichide, solide sau radioactive) în Oceanul Planetar, provocându-i modificări fizice, chimice sau biologice, prin care apa, fauna, flora acvatică devin improprii sau periculoase pentru sănătatea omului, pentru industrie, agricultură sau turism.

Poluanții pun în pericol ecosistemele și dereglează echilibrul biologic; efectele lor își fac simțită prezența în timp și spațiu.

Bunăoară, poluanții sunt vinovați și pentru scăderea rezistenței la boli a mamiferelor marine, care a dus la declanșarea unei epidemii în perioada 1987-1988, în Marea Nordului.

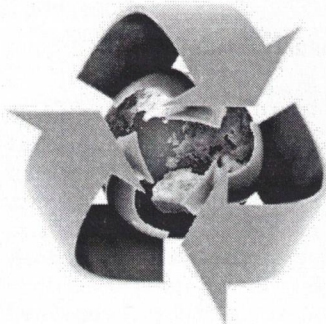
Principalii poluanți sunt: hidrocarburi, pesticide, detergenți, reziduuri etc.

La fel de numeroase sunt sursele de poluare: activități industriale, extractive, de transport, de prelucrare a țițeiului, tehnologia nucleară, exploziile atomice, deșeurile menajere, apele uzate. Am amintit în acest context apele uzate pentru că acestea conțin substanțe poluante, cum ar fi: materii organice solide, microorganism, baterii ș.a. De exemplu, apa multor fluvii poluate poartă în aval hidrocarburi. Pe cale de consecință, fluvii poluate sunt, la rândul lor, poluante.

Natura își activează „instinctul de autoapărare” chiar și în fața acțiunii apelor uzate asupra sa. În cantități mici, apele uzate îmbogațesc apa și reprezintă un îngrășământ pentru plante și pești. În schimb în cantități mari ele sunt un pericol pentru ecosisteme. În aria canalelor de scurgere, platoul subacvatic seamănă cu un deșert veritabil, fiind acoperit cu grohotișe. Această imagine este creată ca urmare a prezenței poluanților purtați de curenți.

(Din seria *Continentul albastru*)

Ioana Lipan, clasa a VIII-a B

Miliarde blocate în... aer

La Kyoto, în Japonia, 1-11 decembrie 1997, 161 de țări au finalizat un acord, denumit „Protocolul de la Kyoto”, care stabilește termenele și regulile de punere sub control a gazelor ce determină efectul de seră al Terrei. Protocolul de la Kyoto exprimă dorința ca până în anul 2012, cantitatea medie de gaze cu efect de seră să fie redusă cu 5,2% sub nivelul înregistrat în anul 1990.

Principalele măsuri ce trebuie luate pentru atingerea obiectivelor sunt: industria va trebui să devină mult mai eficientă din punctul de vedere al consumului de energie, trecând de la utilizarea combustibililor fosili bogați în carbon, la combustibili săraci în carbon sau la combustibili alternativi, puțin poluanți; transportul trebuie să se orienteze spre mijloace mai puțin poluante și cu consumuri reduse; construcțiile să fie eficiente energetic și să tindă spre utilizarea surselor de energie regenerabilă; pădurile să fie protejate și chiar să fie extinse.

Efectul natural de seră reglează temperatura Pământului, menținând condițiile de viață. Totuși, când cantitățile de gaze cu efect de seră se modifică, capacitatea atmosferei de a înmagazina căldura este și ea afectată. Activitățile umane determină degajarea unor cantități semnificative de gaze cu efect de seră, care rămân în atmosferă pe termen lung. Atmosfera înconjoară Pământul ca un strat protector, transparent, care lasă să treacă lumina soarelui și reține căldura. Fără el, căldura soarelui s-ar reflecta pe suprafața Pământului și s-ar întoarce în spațiu. Temperatura ar fi mai joasă, de -30°C și totul ar fi înghețat.

Certificatul verde este titlul ce atestă producerea de energie electrică din surse regenerabile. Astfel, fiecare stat semnatar își asumă obligația să nu depășească o anumită cantitate de emisii de CO₂ în perioada 2008-2012, diferența față de ținta fixată putând fi valorificată prin vânzarea de certificate către alte țări, care nu reușesc să-și atingă ținta.

În urma Protocolului de la Kyoto, România are dreptul să vândă un surplus de maximum 200 de milioane de certificate de CO₂. Vânzarea certificatelor de emisii de CO₂ are loc pe burse, iar prețurile variază în funcție de cerere și ofertă.

Cum se scot bani din comerțul cu drepturi de emisie?

Simplu: unele țări reușesc să se încadreze în limita admisă, altele o depășesc, iar altele sunt mult sub limita acceptată, pentru că n-au industrie; acesta din urmă e și cazul României, care își poate vinde, pe sute de milioane, care n-ar fi nici inodore, nici incolore, cum e „marfa” scoasă la vânzare, drepturile de a polua, unei țări care și-a depășit cota. Potențialii cumpărători sunt Japonia, Canada, Belgia, chiar și Spania.

Cred că ar fi mai bine să cumpărăm certificate verzi și să avem o industrie înfloritoare.

Crede și că n-ar conta?!

Iustina Rîpanu, clasa a X-a A

Deșeurii și reciclare

Pământul are o cantitate limitată de resurse naturale, cum ar fi aerul, apa, solul, combustibilii și plantele. O parte dintre aceste resurse pot fi reutilizate dacă le reciclăm. Reciclarea este denumirea dată modurilor în care pot fi utilizate materialele de mai multe ori.

Oamenii folosesc în prezent cantități enorme de materiale, cum ar fi hârtie, sticlă, oțel și aluminiu, care după imediată utilizare sunt aruncate la gunoi. În fiecare zi, imense cantități de gunoi sunt arse, îngropate, aruncate în mări, oceane sau pe sol, poluând astfel mediul. Soluția este să sortăm deșeurile, folosind tomberoanele potrivite, care vor fi duse ulterior la fabrica de reciclare.

Aproximativ jumătate din deșeurile menajere reprezintă hârtie. Prin reciclarea hârtiei se reduce poluarea prin ardere și sunt protejate habitatele naturale care, altfel, ar fi defrișate. Vechile vase și sticle pot fi separate și topite pentru a fabrica noi obiecte de sticlă. Metalele pot fi de asemenea reciclate. Este necesară multă energie pentru a extrage aluminiu din minereu, așa că prin reciclarea conservelor fabricate din aluminiu se economisește energie. Reciclarea metalelor este importantă deoarece resursele nu vor dura la infinit. Oamenii de știință estimează că aluminiul va fi epuizat la începutul secolului XXII, iar fierul în 2160.

Reciclarea materialului plastic este posibilă, dar nu simplă. Deșeurile din plastic pot fi topite pentru a fabrica alte obiecte, dar mai întâi sunt separate diferite tipuri de plastic.

Așadar, fiecare gest al nostru poate salva natura. Reciclați deșeurile!

Daria Zăhăleanu, clasa a VIII-a A
Prof. coord., Emilia Cojocar

Cortează!

Pentru că moda este o preocupare permanentă a tinerilor, vă propun un foileton care să se ocupe de
ÎMBRĂCĂMINTEA OMULUI, ÎN TIMP ȘI SPAȚIU

Motto: „Viața poate fi înțeleasă doar privind în urmă, dar poate fi trăită doar privind înainte.”

(Soren Kierkegard)

Partea a VII-a MODA – FENOMEN SOCIAL

Motto: „Omul nu e o insulă de sine stătătoare. Fiecare e o fărâmbă din continentul uman.” (J. Donne)

Conceptul de modă și evoluția acestuia

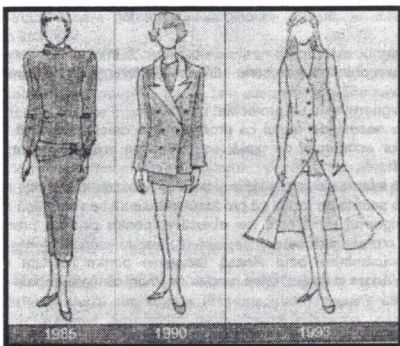
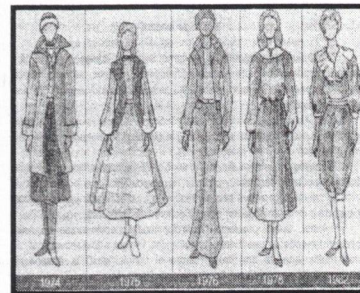
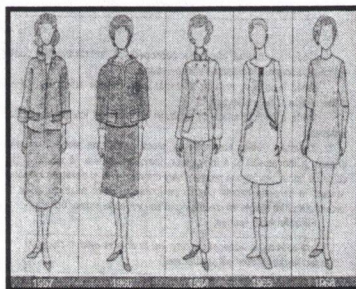
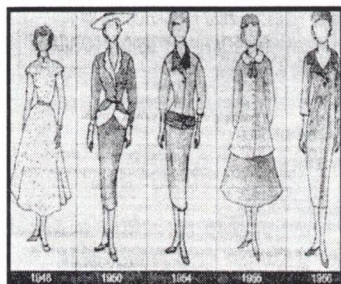
Moda este un ansamblu de gusturi, preferințe și deprinderi privind îmbrăcămintea, ținuta și comportarea, care domină la un moment dat, într-un mediu social. În sensul cel mai larg, moda desemnează schimbările frecvente apărute în artele decorative în funcție de evoluția și variațiile gustului. În sens restrâns, moda se referă la costumul omenesc și accesoriile lui.

Moda reprezintă succesiunea rapidă a unor forme de îmbrăcăminte, a căror principală calitate este noutatea. Moda s-a născut când s-a descoperit că îmbrăcămintea poate valorifica și accentua frumusețea unei persoane. Moda ilustrează, impune și răspândește curente artistice și stiluri, având efecte sociale și ideologice.

Thorstein Veblen considera că moda presupune prezența a două grupuri: a inovatorilor și a imitatorilor. Inovatorii trebuie să ocupe poziții culturale relativ privilegiate pentru a sluji drept modele și celorlalte categorii sociale. În secolele trecute privirile se îndreptau către aristocrație, iar în secolul XX către stelele de cinematograf sau vedetele muzicii ușoare.

Filozoful francez Alain spunea: „Moda este ca un adăpost din care ieși în diverse moduri studiate, te faci remarcat doar cât și când vrei.”

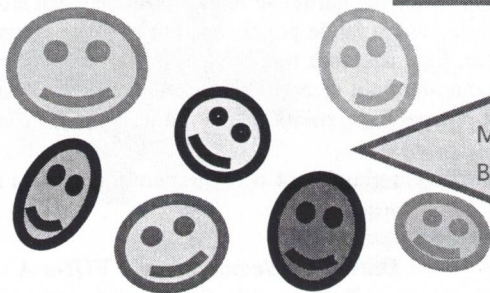
Evoluția modei în imagini de la jumătatea secolului trecut și până azi poate fi urmărită în figurile prezentate în continuare:

Moda sfârșitului de veac XX

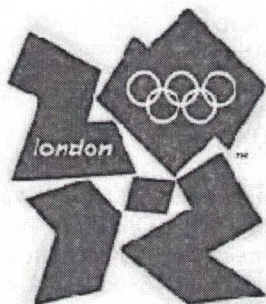
Tendențe în moda mileniului III

VA URMA....

Material realizat de elevii clasei a VIII-a A, îndrumați de prof.
Balan Codruta

Jocurile Olimpice – un sol al păcii

Trăim într-o societate crispată, dominată de multe conflicte interstatale, de multă ură, ceea ce impune găsirea unui sol al păcii, a unui liant aparte menit să unească popoarele lumii.

Considerăm că acest rol poate reveni, în mare măsură, Jocurilor Olimpice, care la valorile moștenite din Antichitate, inclusiv simbolistica, a adăugat ștafeta olimpică, steagul olimpic, cele cinci cercuri olimpice, reguli și regulamente unice, transformând manifestația într-o minunată sărbătoare a lumii.

De asemenea, considerăm că olimpiadele pot avea un rol hotărâtor în fraternizarea popoarelor, iar măcar pe timpul întrecerilor să domine „pacea sacră”, fair-play-ul, toleranța, democrația, egalitatea tuturor națiunilor, neacceptarea urii de clasă

și rasă, garanția păcii, atmosfera de prietenie, justiția, onoarea și relațiile internaționale.

Modelul olimpic, fenomen sportiv de maximă amploare, având ca semnificație pacea, înțelegerea, emulația, ar trebui însușit și de alte competiții, deoarece acest model, rămâne un elogiu adus „calității umane, fizice și morale, în spiritul fair-play-ului, al prieteniei și altruismului” (Parapim Teodor, 2002).

Pe măsură ce Jocurile Olimpice devin o adevărată instituție, iar filozofia olimpismului se dovedește un instrument eficace în educarea tinerei generații, conceptele ca: „idealul olimpic”, „spiritul olimpic”, „educația olimpică”, insuficient aprofundate, adesea superficial interpretate și uneori răstălmăcite, fac obiectul unor etichetări idealiste și atemporale, contribuind la erodarea spiritului care le-a impus ca valori imuabile.

Dominanta motivației materiale față de cea spirituală, în care valorile olimpismului sunt adesea eludate, este o realitate asupra căreia încercăm să reflectăm și să aducem în discuție nevoia actualizării și clarificării spiritului acestor concepte și să ne întrebăm dacă principiile fundamentale ale olimpismului sunt depășite și neconcordante cu evoluția societății actuale, dacă mișcarea olimpică modernă le poate proteja și face viabile.

Sesizând complexitatea problematicii, Juan Antonio Samaranch, fost președinte al Comitetului Olimpic Internațional, afirma: „*Trebuie să luptăm în mod constant pentru principiile noastre, să ne arătăm idealiști, dar și să ne adaptăm relațiilor pentru a supraviețui*”.

În încercarea de a contracara sloganul „Scopul scuză mijloacele”, devenit pentru mulți normă de conduită, cu tot cortegiul lui de efecte negative (violență, dopaj, corupție, manipulare), Jocurile Olimpice încearcă să scoată în evidență, pe lângă performanța somatică, omul - simbioza armonioasă a trupului și sufletului, a caracterului și spiritului său.

Susținem ideea că sportul, practicat corect, este unul dintre cele mai nobile activități umane. Să câștigi loial, dar să fii în stare să accepți înfrângerea este un principiu inalienabil. De aici decurge responsabilitatea tuturor: elevilor, studenților, învățătorilor, profesorilor, managerilor cercurilor olimpice, cluburilor olimpice, antrenorilor, conducătorilor sportivi în a veghea ca principiile fundamentale ale olimpismului să fie respectate.

Bianca Ungureanu, clasa a VII-a B

Știați că...

- ✓ ...prima Olimpiadă a avut loc în anul 776 î.H.?
- ✓ ...perioada de patru ani dintre două Olimpiade a devenit una din uneltele cu ajutorul cărora grecii măsurau timpul?
- ✓ ...această competiție a fost considerată obicei păgân și, ca atare, interzisă după instaurarea creștinismului ca religie oficială în Grecia?
- ✓ ...scopul Jocurilor Olimpice este de a contribui la pacea și la bună educarea tineretului din toată lumea prin practicarea sportului fără niciun fel de discriminare, totul realizându-se în spiritul Olimpiadei, ceea ce necesită înțelegere reciprocă, prietenie, solidaritate, corectitudine?

EDUCAȚIA OLIMPICĂ NECESITATE A ZILELOR NOASTRE

Motto:

Să te cunoști, să te stăpânești, să te învingi.

Iată frumusețea eternă a sportului, aspirațiile adevăratului sportiv .

(Pierre de Coubertain)

În literatura de specialitate, olimpismul, cuvânt derivat de la numele grec *Olympia*, locul sacru de desfășurare a Jocurilor Olimpice, a generat un vocabular anume către vremurile moderne. Putem afirma că Olimpismul și Jocurile Olimpice s-au transformat foarte rapid într-un limbaj mediatic universal, devansând răspândirea lor ca arie geografică.

Olimpismul s-a constituit ca un proces dintr-un mănunchi de valori morale în primul rând, devenind ca și sportul factor de cultură care marchează semnificativ istoria unui popor.

Contextele culturale pe care le-a străbătut acest „vehicul al civilizației” au atras asupra sa întrebări, semnificații și interpretări diferite: există olimpism (sau doar olimpici), mișcare olimpică, jocuri și ceremonii olimpice, acte de toleranță și fair-play?

Charta Olimpică înserează olimpismul ca o filozofie a vieții care „înalță și combină într-un ansamblu echilibrat calitățile corpului, voinței și spiritului”, calități care încearcă, prin mijloace specifice, să creeze un mod

de a acționa, de a fi și de a gândi, un mod sau un stil de viață în încercarea de a trece restul timpului.

Pierre de Coubertin, părintele Jocurilor Olimpice moderne, susține pentru olimpism o anume „stare de spirit, o valoare a vieții, o școală a nobleței și purității morale, o școală a caracterului”.

„Starea de spirit” la care se referea Pierre de Coubertin își regăsește locul în „Principiile fundamentale” ale Chartei Olimpice, de unde aflăm că „asociind sportul culturii și educației, olimpismul se vrea creatorul unui stil de viață bazat pe bucuria aflată în efort, pe valoarea educativă a bunului exemplu și pe respectul principiilor fundamentale universale”. Acest raport unic: cultură, educație, sport, la care se referă Charta, reprezintă, de fapt, esența olimpismului.

Olimpismul și Jocurile Olimpice, spectacolul olimpic în sine, pe lângă conotațiile de acte de cultură și educație, reprezintă un mod de cunoaștere a unei experiențe, a nivelului și dimensiunilor unei culturi, au o capacitate mare de influențare și putem afirma cu certitudine că am devenit în timp „valori sociale și culturale, un fenomen civilizator ce contribuie la îmbogățirea patrimoniului spiritual al umanității”.

Evidențiind corelația și dimensiunile sociopolitice ale conceptului de olimpism, mulți gânditori au identificat raporturile multiple dintre formele sale de manifestare și multitudinea elementelor ce conferă ideologiei olimpice – o ideologie specială a sportului – caracterul de mișcare socială.

În viziunea multor cercetători din familia olimpică, olimpismul vizează umanitatea în ansamblul său și își exercită influența benefică asupra culturii, civilizației și relațiilor tuturor popoarelor lumii.

Educația olimpică, cu valențe interdisciplinare, necesită atitudini, sentimente și alte valori pe care să le cultive deopotrivă pentru pacea, cultura, fair-play-ul și solidaritatea olimpică. Aceste valori se pot manifesta numai dacă sunt transmise noilor generații, dacă sunt cultivate și educate spre a deveni norme și reguli de comportament.

În funcție de moștenirea culturală, de tradițiile ei, fiecare societate își alcătuiește un model educativ, un set de cunoștințe și valori pe care încearcă apoi să le cultive prin intermediul instituțiilor ei informale, formale și nonformale. Procesul de cunoaștere și asimilare a valorilor și idealurilor olimpice este îndelungat și trebuie abordat multidimensional, pentru că este alcătuit din valorile educative ale mai multor discipline. Ca orice proces instructiv - educativ, educația olimpică vizează cultivarea și perpetuarea valorilor fundamentale ale societății, cu care se realizează esența și imaginea-cheie a olimpismului ca fenomen social universal.

Mișcarea olimpică din toate timpurile, cu aspectele ei istorice, sociologice, filozofice, etice și estetice, politice, economice, tehnologice și manageriale, impune necesitatea realizării în învățământ a unei culturi și conduite olimpice. Considerăm că acest deziderat se poate realiza prin implementarea programelor de educație olimpică în toate treptele sistemului de învățământ și în afara lui.

Promovarea educației olimpice în învățământ considerăm că ar răspunde numeroaselor argumente de ordin psihopedagogic, istoric și sociologic, iar rezultatele obținute de Bulgaria și Grecia, unde educația olimpică a fost instituționalizată, confirmă acest deziderat.

Alexandru Drăgănescu, clasa a IX-a B

Revista... la final!

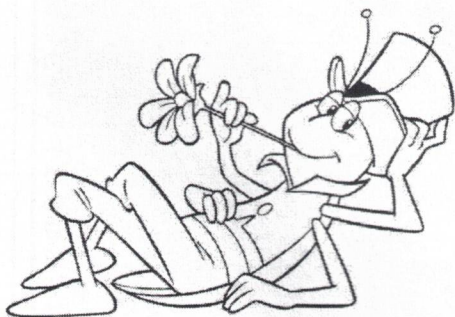
Contează!

Toporașul

Pe deal lângă izvorăș,
Am văzut un toporaș
Singurel și necăjit,
Că o frunză s-a zdrelit.

Îl întreb cu glas tăcut
Cine răul i-a făcut?
– Un covaș nervos din fire,
Ce s-a agățat de mine!

Emil Cosma, clasa a II-a B; coord., inv. Ioana Enache

Râsoteca cu Gigel

Trei broaște stau pe marginea unui lac. Prima broască:

– Oac!

A doua broască:

– Oac! Oac!

A treia broască:

– Oac! Oac! Oac!

Prima broască scoate un pistol și o împușcă pe a treia. A doua întreabă:

– De ce ai împușcat-o?

– Pentru că știa prea multe.

Mama către Gigel:

- Grăbește-te, Gigele, trebuie să ajungi la școală! E târziu!
- Nu-i nimic, mămico, e deschis toată ziua.

- Tăticule, tu poți scrie cu ochii închiși?
- Nu știu, puiule, am să încerc.
- Bine. Atunci eu închid lumina și tu îmi semnezi carnetul de note.

Profesoara de biologie explică elevilor:

- Oxigenul este absolut necesar vieții. A fost descoperit în secolul trecut.
- Și cum s-au descurcat oamenii până atunci?

- Gigele, de ce plângi?

- M-a bătut tata de două ori: o dată când i-am arătat carnetul și a doua oară când i-am spus că este carnetul lui...

Învățătoarea:

- Copii, unde se găsesc cele mai multe vitamine?
- Gigel, foarte fericit că știe să răspundă și el la întrebare:
- La farmacie!

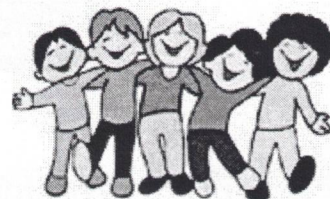
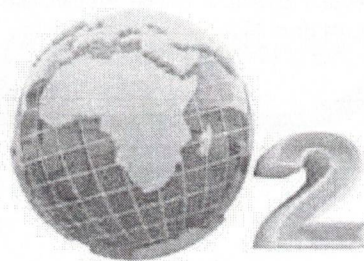

- De ce a rămas celebru Napoleon?
- Fiindcă avea o memorie formidabilă, răspunse Gigel.
- Poți fi mai concret?
- Da. Pe statuia sa scrie: „Pentru memoria lui Napoleon!”

Gigel plângea pe holul școlii. Învățătoarea întreabă:

- De ce plângi?
- Un copil mi-a dat jos plăcinta!
- A fost cu intenție?
- Nu, cu brânză!

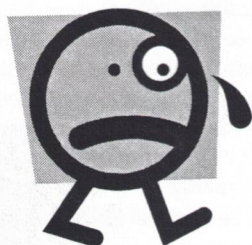
Culese de Robert Atomei, clasa a X-a A

Cuprins

<i>Educație în afara școlii</i> - Ovidiu Movilă, clasa a XII-a.....	1
<i>Pledoarie pentru limba și literatura română</i> - profesor Daniela Cristea.....	2-3
<i>Oare contează?! Desigur... contează!</i> - Ovidiu Movilă, clasa a XII-a.....	4
<i>Întâlnire cu un scriitor... prea tânăr și totuși prea profund</i> - Răzvan Iașeșen, clasa a X-a A.....	5
<i>Arta populară</i> - Florinela-Elena Alucăi, clasa a IX-a B.....	5
<i>Iubire... pentru mama</i> - prof. Karina Cojocariu.....	6
<i>Rezultatele noastre... CONTEAZĂ!</i> - prof. Constanța Popa.....	7
<i>Mari artiști... Mici artiști...</i> - Ovidiu Movilă, clasa a XII-a.....	8
<i>Viitorul elev economist</i> - Marius Naiman, clasa a XII-a.....	9
<i>Cum va arăta lumea în 2050?</i> - Mădălina Rîpanu, clasa a X-a A.....	10
<i>Învierea, sens al existenței</i> – Ana-Maria Filip, clasa a VII-a B.....	11
<i>10 monumente istorice de vizitat înainte să dispară</i> - Melania-Gabriela Iacob, clasa a X-a C.....	12
<i>Căutând nestemate</i> - prof.univ.ing. Constantin Sărmășanu.....	13-14
<i>Excursie la București</i> - Lucian Manole, clasa a IX-a C.....	15
<i>În vizită la Bursa de Valori București</i> - Lucian Cădere, clasa a XI-a A.....	16
<i>Nanotehnologia în industria alimentară</i> - Valentina Țirdea, clasa a IX-a B.....	17
<i>Anatomia ... în cifre</i> - Raluca Dominte, Mădălina Lipan, Munteanu Iustina, clasa a VII-a B.....	17
<i>Telescopul Hubble</i> - Florinela-Elena Alucăi, clasa a IX-a B.....	18
<i>Poluarea continentului albastru</i> - Ioana Lipan, clasa a VIII-a B.....	18
<i>Miliarde blocate în... aer</i> - Iustina Rîpanu, clasa a X-a A.....	19
<i>Deșeuri și reciclare</i> - Daria Zăhăleanu clasa a VIII-a A.....	19
<i>Îmbrăcămintea în timp și spațiu</i> , clasa a VIII-a A.....	20
<i>Jocurile Olimpice – un sol al păcii</i> - Bianca Ungureanu, clasa a XII-a B.....	21
<i>Educația olimpică – necesitate a zilelor noastre</i> - Alexandru Drăgănescu, clasa a IX-a B.....	22
<i>Revista... la final!</i> - Robert Atomei, clasa a X-a A.....	23
<i>Pagina de critică</i>	24

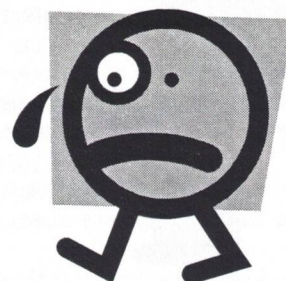
Pagina de critică

Așteptăm propunerile și sugestiile dumneavoastră

pentru următorul număr al revistei.

Mulțumim!

Echipa de redacție urează „Un Paște liniștit!“ tuturor cititorilor, colaboratorilor și prietenilor acestei reviste!

„Contează!“

Apare sub egida Editurii „Egal” Bacău, tel./fax: 0234/519803
ISSN 2069-5764

Coeditor: Liceul Economic „Vasile Conta” Tg.-Neamț
Adresa redacției: str. Radu Teoharie, nr. 3, tel.: 0233/791228
e-mail: revistaconteaza@yahoo.com

Colectivul de redacție:

Redactor-șef: Ovidiu Movilă

Redactori: Răzvan Iațesen, Elena Alucăi, Marius Naiman, Mădălina Rîpanu, Ana-Maria Filip, Melania Gabriela Iacob, Lucian Manole, Lucian Cădere, Valentina Țirdea, Raluca Dominte, Mădălina Lipan, Munteanu Iustina, Florinela-Elena Alucăi, Ioana Lipan, Iustina Rîpanu, Daria Zăhăleanu, Bianca Ungureanu, Alexandru Drăgănescu, Robert Atomei

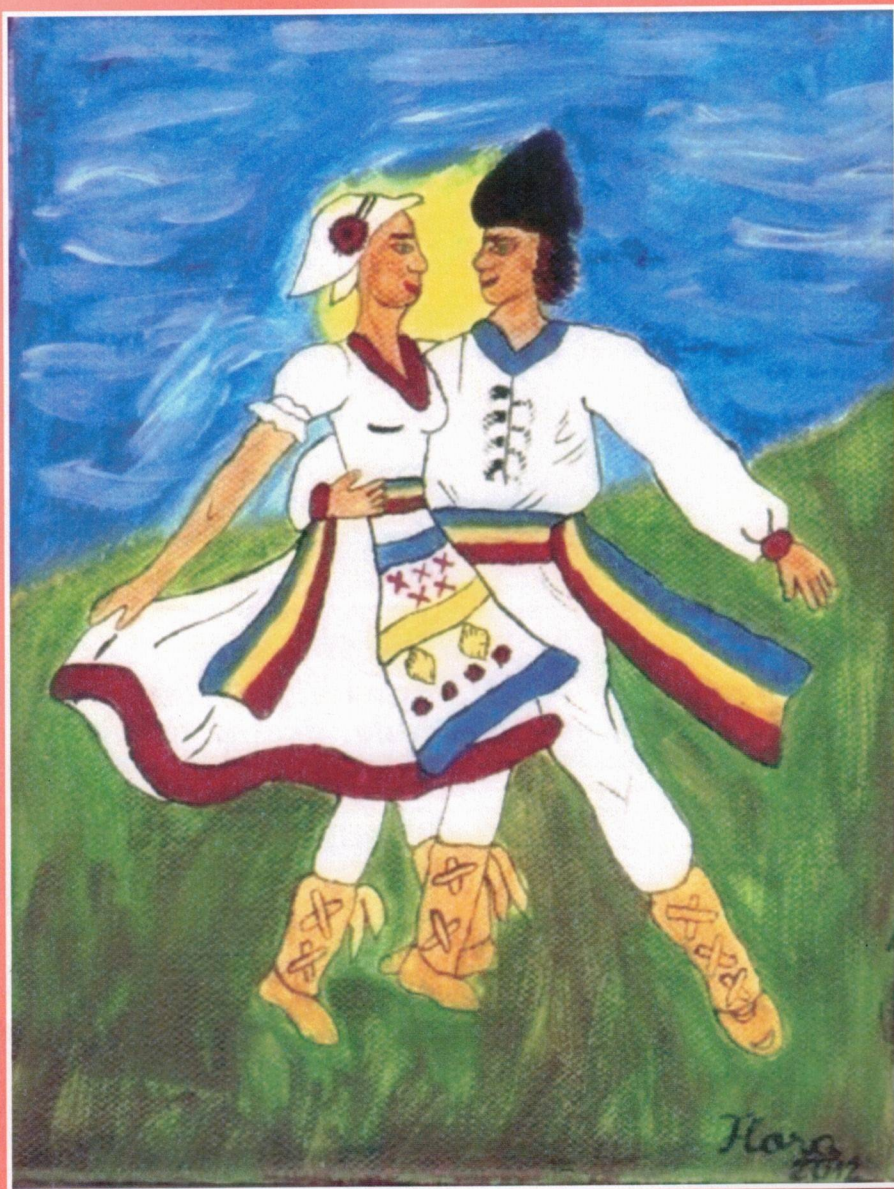
Prof. coordonatori: Larisa Antal, Karina-Ingrid Cojocariu,
Daniela Cristea, Romeo-Ioan Roman

Culege text și tehnoredactare: Ovidiu Movilă, prof. Romeo-Ioan Roman

Corectura: Grupul „Româna corectă”

al Facultății de Litere - Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău
(coord., conf.univ.dr. Ioan Dănilă)

Prepress: Mariana Bistriceanu

Dragobete
pictură în ulei a elevei Florinela-Elena Alucăi